

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«No podem aconseguir que retorni l'aigua
que ha passat, ni reclamar que torni
l'hora pretèrita»
Ovidi

Any XXVII • Núm. 1.399 • 1,90 €

13 • juliol • 2006

La família, bona notícia per a la humanitat

**La Trobada Mundial
de les Famílies de
València acompanya
les víctimes de
l'accident**

A pocs dies de la primera visita a Espanya de Benet XVI com a Papa, València vivia una tragèdia que commocionava tota la ciutat: 42 persones mortes en un accident al metro. En conèixer la trista notícia, el Pontífex es va retirar a pregar a la seva capella privada per les víctimes i pels seus familiars, i va enviar un telegrama de condol. De la seva banda, l'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco, assegurava als familiars de les víctimes de l'accident que «no esteu sols, us acompanyen famílies d'arreu del món que us volen fer arribar la seva solidaritat i consol». Aquesta tragèdia ha estat molt present al llarg de la TMF i durant els dies de dol diocesà es van suspendre tots els actes festius previstos per a la trobada.

Al tancament d'aquesta edició, el Papa

Foto: AVAN

A l'entrada del recinte firal, Mons. García-Gasco va encapçalar una pregària per les víctimes de l'accident.

estava a punt d'arribar a València per transmetre als pelegrins un missatge universal: la família, formada per un home i una dona, constituïda sobre un amor fidel, i oberta al misteri de la vida, continua sent una bona notícia per als homes i les dones

del segle XXI. Aquest missatge va tenir un ressò especial en els 5.000 congressistes que van participar durant una setmana en el Congrés Teològic Pastoral i en els visitants de la Fira de les Famílies.

Pàg. 2, 8 i 9

en primer pla

Foto: Centre MIR

El fenomen Medjugorje compleix 25 anys

Medjugorje, un petit poblet catòlic de Bòsnia i Hercegovina, rep cada any més d'un milió de pelegrins. Vénen de tots els racons del planeta atrets per la crida de la Mare de Déu, que segons el testimoni de sis vidents s'apareix allà des de fa 25 anys. El sorprenent fenomen, encara per verificar des del Vaticà, ha convertit Medjugorje en un potent focus d'espiritualitat mariana on els sagraments i la pregària són viscuts amb una intensitat fora del que és comú.

Les conversions, la participació massiva en els sagraments, les vocacions a la vida religiosa i sacerdotal... són alguns dels molts fruits d'aquest corrent de gràcia que avui toca i renova en la fe milions de catòlics d'arreu del món. Amb motiu del 25è aniversari de l'inici de les aparicions, celebrat el 24 de juny passat, més de 250.000 persones es van congregar a Medjugorje per donar gràcies a Déu pel regal que per a ells ha representat durant aquests anys la presència amorosa i maternal de Maria.

Pàg. 3-6 i 16-17

**En el proper número us oferirem un ampli reportatge sobre
la V Trobada Mundial de les Famílies.**

Nou diaca a Barcelona

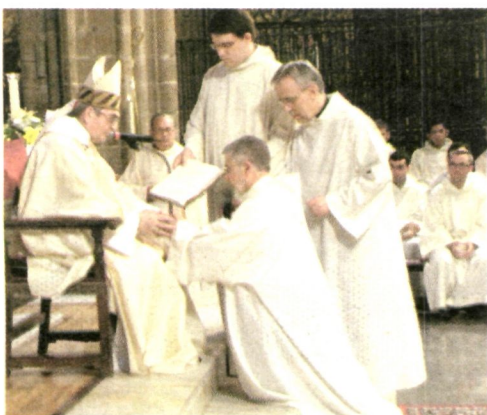

Foto: Agustí Codinach

El diumenge 2 de juliol, Jordi Iglesias, de 61 anys, oncòleg de professió i vinculat a la família espiritual de Carles de Foucauld, va rebre de mans del bisbe auxiliar Mons. Joan Carrera el ministeri del diaconat. És un pas més en un camí cap al sacerdoci que va emprendre ara fa dos anys i que li va ser suggerit pel mateix Mons. Martínez Sistach. Exercirà les seves noves tasques com a diaca a la parròquia de Sant Ramon de Penyafor, en la qual ja col·laborava pastoralment.

Pàg. 21

Terrassa crea un Seminari Major Diocesà propi

El bisbat de Terrassa acaba d'anunciar que el curs vinent obrirà les seves portes el nou Seminari Major Diocesà, ubicat en un antic monestir de clausura de Valldoreix. La creació del nou Seminari respon al desig del bisbe i de l'equip de govern, després de fer les consultes oportunes, de fer un pas més en el procés de construcció de la diòcesi. Mons. Josep Àngel Saiz ha nomenat com a rector del Seminari Mn. Salvador Cristau, vicari general del bisbat i fins ara rector de la catedral del Sant Esperit. L'acompanyaran en l'equip de formadors Mn. Joan Esquerda Bifet, com a assessor espiritual, i Mn. Emili Marlés, com a assessor acadèmic.

Pàg. 19

Sumari

Pàg. 7 Vint-i-set arquebisbes reben el pal·li a Roma

Pàg. 20 Urgell: tercer Seminari de Pensament Cristià

Pàg. 23 Es tanca el cicle «Significat d'Europa i tradició del Cister»

Pàg. 25 Jornades institucionals «Jesuïtes Educació»

Pàg. 26 Una obra de Llimona s'incorpora al Museu de Montserrat

Editorial

València

La capital del Túria estava en el punt de mira de tots els mitjans de comunicació. La visita del Papa a València, la primera de Benet XVI a terres espanyoles, era esperada amb ansietat informativa. Però mentre els carrers valencians s'omplien de voluntaris i de participants en la V Jornada Mundial de les Famílies, un tràgic fet va canviar el punt de mira dels objectius periodístics: el descarrilament d'un comboi de metro ocasionaria la mort de 41 persones i cobriria de dolor una ciutat que estava esperant amb il·lusió i alegria la visita del Pontífex.

La catedral de València es va omplir de persones i autoritats abans de la visita del Papa, però no en un acte de la Jornada, sinó en el trist comiat religiós de les víctimes de l'accident ferroviari. Els bancs de l'església catedralícia s'omplien de famílies, certament, però plenes de dolor i sofriment per la pèrdua inesperada d'alguns dels seus éssers estimats. Una imatge molt diferent de la de les famílies felices i emocionades per poder participar en la trobada mundial amb Benet XVI.

A diferència de la darrera tragèdia ferroviària que es va produir el març del 2004, en el sagnant atemptat terrorista a Madrid, en aquesta ocasió no hi ha aparents culpables del sinistre. No hi ha terroristes que són responsables directes i voluntaris de la desgràcia, ni polítics que es barallen per llançar-se pel cap la responsabilitat política de l'acció terrorista. Tot indica que una errada humana o mecànica va ser la responsable d'aquest luctuós esdeveniment, i cal esperar que no s'entri en una d'aquestes absurdes batalles polítiques per perjudicar l'adversari, mentre els veritables afectats ploren per les seves víctimes.

És una gran casualitat que aquesta desgràcia passés la mateixa setmana i en la mateixa ciutat de la Trobada Mundial de les Famílies. També és mala sort que l'estació on es va produir el sinistre s'anomeni «Jesús», però aquest tipus de catàstrofes no

provocades ni voluntàries, succeeixen sense poder-les triar ni planificar, succeeixen quan succeeixen sense tenir en compte cap circumstància de la lògica humana. Aquests esdeveniments dramàtics ens acosten una vegada més a la nostra limitació humana, a aquell «no som res» que algunes persones pronuncien com a única expressió recurrent per no mantenir la boca tancada. I és cert que, per molt que hàgim avançat tecnològicament, per molta modernitat i prevenció d'accidents que tinguem al nostre voltant, per molt que València sigui una de les ciutats que més ha prosperat i ha inaugurat innumbrables infraestructures d'última generació, les errades humanes i els imprevistos poden arribar en qualsevol moment i emportar-se la vida de molts innocents.

Sens dubte València, i en general tot Espanya, no podrà oblidar aquests dies, en els quals es va unir un dels esdeveniments més importants dels últims temps amb l'afluència massiva de més d'un milió de pelegrins vinguts d'arreu del món, unit a la seva tragèdia més significativa. Així és la vida, un contrast continu entre situacions d'alegria, i fins i tot d'eufòria, barrejat amb uns altres de tristesa i fins i tot de desesperació. En totes les nostres esglésies es barregen les celebracions de joia, com les noces i batejos, amb les de dolor, com les exèquies, i tot això en el mateix lloc i de vegades amb ben poques hores de diferència. Aquesta és la realitat que va viure aquells dies València, en grans dimensions. La Jornada Mundial de les Famílies serà un nou crit a favor de la institució familiar, defensant-la dels atacs que pateix i mostrant-la com a pilar de la societat. A més la família cristiana i concretament el matrimoni és una cosa que mai no hauria de trencar-se, tal com sentim en les celebracions nupcials: «Allò que Déu ha unit que l'home no ho separi.» Només la mort, com dramàticament va passar a València, trenca involuntàriament i irremediablement tot vincle familiar.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«No podem aconseguir que torni l'aigua que ha passat, ni reclamar que torni l'hora pretèrita»

(Ovidi. Poeta llatí. 43-17 dC)

Ovidi es referia a les persones que malbaraten el temps i energies a lamentar-se «del que va poder ser i no va ser; del que, podent, no es va aprofitar o aconseguir, i també dels nostres ocis i peres d'abans que en el present ens passen factura». Deia Petrarca que «el temps fuig i no s'atura ni un instant»; una sentència sàvia i pràctica que quan som entre mel, roses i llorers ignorem completament, i quan ens n'adonem, ens lamentem, i fins i tot ens desesperem. Siguem sensats i no masoquistes: el passat, per molt

que ho lamentem, en el passat es va quedar, i punt. Situem-nos en el present, ben apreses les lliçons que ens dona la vida, i actuem en conseqüència; i fem-ho així amb la consciència tranquil·la i pau interior. Perquè aquesta és la manera que ens sigui gratificant el present dia a dia, i pròsper i venturós el futur. Ni lamentacions pel passat davant del que hem dit, ni inquietar-se pel futur, perquè així no es viu bé el present, ni amb optimisme, ni amb la ment distesa i el cor alegre.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Esclat d'espiritualitat mariana als Balcans

■ Es compleixen 25 anys de les suposades aparicions de la Mare de Déu a Medjugorje

MEDJUGORJE.— Centenars de milers de pelegrins de tots els racons del planeta viatgen cada any fins a un petit municipi de Bòsnia i Hercegovina on sis nens —ara ja adults— asseguren que veuen i parlen amb la Mare de Déu des de fa 25 anys. Durant aquest temps el poblet de Medjugorje, situat a pocs quilòmetres de la ciutat de Mostar, ha esdevingut un potent focus d'espiritualitat mariana en la qual els sacraments i la vida

cristiana són viscuts a moltes revolucions. Medjugorje constitueix avui l'epicentre d'un corrent de gràcia que arriba i renova en la fe milions de catòlics arreu del món. El fenomen, però, és tan extraordinari que des del Vaticà es demana cautela. Mentre durin les aparicions, la Santa Seu no pronunciarà un judici definitiu, tot i que de moment permet les peregrinacions privades i veu amb bons ulls molts dels fruits que s'hi susciten.

Vida sacramental i de pregària. A dojo. De manera gairebé ininterrompuda. Amb una devoció i intensitat fora del comú. Això és el que troba, impressionat, el pelegrí que per primer cop aterra a Medjugorje mogut per la curiositat de saber què passa en aquest santuari recòndit de Bòsnia i Hercegovina. Pels carrers d'aquest petit poble dels Balcans es respira Déu a través de Maria. Malgrat les multituds que s'hi congreguen, Medjugorje és abans que res un lloc de pregària. «Un autèntic oasi de pau», com molts han insistit a anomenar-lo. Medjugorje és una gran família espiritual que ha pres la Mare de Déu per reina. Independentment de l'autenticitat o no de les aparicions que sis vidents diuen tenir, i el judici de les quals encara està per emetre, el que és innegable és que el fenomen de Medjugorje ha esdevingut una realitat molt viva dintre de l'Església, que supera els límits del santuari i que arriba avui a milions de catòlics. La creació de grups de pregària arreu del món, les nombroses conversions, les guaricions físiques i espirituals de molts pelegrins, les vocacions a la vida religiosa i sacerdotal... són alguns dels nombrosos fruits d'aquest fenomen inexplicable des d'una perspectiva merament humana. Diòcesis, parròquies, congregacions religioses, seminaris, famílies i molts altres llocs en l'Església han estat interpel·lats durant aquests darrers 25 anys per la crida de la Mare de Déu que clama amb insistència: «Pregueu, pregueu, pregueu.»

Aniversari de les aparicions

El 24 de juny passat, més de 250.000 pelegrins d'arreu del món aplegats a Medjugorje celebraven el 25è aniversari de l'inici de les aparicions. Mai per aquestes dates s'havia congregat tanta gent al petit poble bosnià. També hi eren els suposats vidents —nens quan es van iniciar les aparicions—, per als qui l'entrada «sobrenatural» de la Mare de Déu a la seva vida va canviar-la completament. Ivanka, Mirjana, Vicka, Ivan, Marija i Jakov aparenten ser persones normals, molt discretes, a les quals no els agrada la publicitat ni les preguntes indiscretes. No es consideren més bons que els altres, tot i que sí amb una gran responsabilitat. Malgrat les moltes dificultats que han hagut de patir, durant aquests darrers 25 anys els sis vidents s'han mantingut fermes en el seu testimoni

La celebració recent del 25è aniversari de les aparicions va congregar a Medjugorje centenars de pelegrins.

i s'han convertit per al món en instruments al servei de Maria.

Com han explicat en milers d'ocasions, a les sis de la tarda del 24 de juny del 1981, al turó de Crnica conegut amb el nom de Pobrdo, els suposats vidents van veure una dona molt maca amb un nen petit als braços. Sorpresos i espantats, no s'hi van apropar, tot i que, com van declarar després, immediatament van pensar que era la Mare de Déu. Des d'aquell dia la *Gospa*, que és com anomenen Maria en croat, se'ls ha continuat apareixent sense interrupcions gairebé durant 25 anys. En l'actualitat, tres d'ells asseguren que continuen rebent diàriament, allà on siguin, la visita sobrenatural de Maria. Als altres tres, la Mare de Déu se'ls apareix un cop l'any i en ocasions excepcionals. Aquesta his-

tòria, que sembla treta d'un conte de fades, ha hagut de salvar també nombrosos obstacles, entre ells una persecució duríssima per part de les autoritats comunistes i fins i tot la terrible guerra als Balcans. Miraculosament, Medjugorje va sortir completament indemne del cruent conflicte viscut a la zona, que va afectar tots els pobles del voltant. Tothom al municipi està convençut que la *Gospa*, que aquí es fa dir Reina de la Pau, els ha protegit maternalment.

Com a Lourdes i Fàtima, la Mare de Déu ha seguit amb els vidents una pedagogia molt especial. A sor Vicky, religiosa de la comunitat de les Benaurances amb més de 10 anys de presència a Medjugorje, li agrada dir que «la *Gospa* aquí ha creat una escola, l'escola de Maria». «Amb el

pretext de les aparicions —explica sor Vicky—, la Mare de Déu ens condueix fins al cor del seu Fill, a través sobretot dels sacraments, de la pregària i del dejuni. La Mare de Déu demana una renovació de la vida cristiana, un retorn a l'essència de l'Evangeli. No s'inventa res. Els seus missatges són l'Evangeli pur expressats des del seu cor maternal.» Sor Vicky també recorda un dels missatges de la Mare de Déu que des de l'inici ha ressonat amb més força: «Pau, pau, pau.» «La *Gospa* —afegeix— ens insta a establir la pau entre Déu i l'home, i entre la gent. No hi haurà pau al món si no regna abans la pau en el cor de cada persona humana.»

Llums i ombres

Malgrat la precisió teològica dels missatges de la Mare de Déu expressats a través dels vidents, un dels aspectes que enfosqueixen el fenomen de Medjugorje és la postura que ha pres el bisbe de Mostar, Mons. Ratko Peric. Com ha declarat en més d'una ocasió, per a ell les aparicions de Medjugorje «no són sobrenaturals». Des de la Santa Seu, però, han aclarit que es tracta d'una opinió personal i que per part de l'Església esperen que les suposades aparicions finalitzin per emetre un judici definitiu. Mentrestant, no es prohibeixen les peregrinacions privades, i preval així la declaració de Zadar del 1991: «Les nombroses reunions de fidels requereixen l'atenció i la cura pastoral en primer lloc del bisbe diocesà i amb ell la dels altres bisbes, perquè a Medjugorje i a tot el que hi té relació es promogui una sana devoció a la Mare de Déu d'acord amb els ensenyaments de l'Església.»

També és cert que així com el bisbe de Mostar es mostra contrari a les aparicions i al fenomen que ha suscitat, cada cop són més els prelats de tot el món que han descobert a Medjugorje una font inesgotable de gràcia. Amb motiu de la celebració dels 25 anys de les aparicions, Mons. José Domingo Ulloa, bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Panamá, va visitar Medjugorje com un pelegrí més. La seva impressió era molt favorable: «L'essencial d'aquest lloc és el retrobament amb un mateix, amb el fonament de la fe, de l'Església, i sobretot, en aquests darrers temps, la crida a la conversió. A Medjugorje el pelegrí experimenta la pau de sentir-se perdonat i estimat per Déu. És el de sempre, però actualitzat. Jo no he trobat res d'estrany.»

Davant de les tensions que gairebé des de l'inici de les aparicions s'han mantingut amb l'autoritat eclesiàstica local, des del santuari de Medjugorje, regentat per una comunitat de frares franciscans, s'ha optat per la prudència i el respecte total a les directrius episcopals. El rector del santuari, el P. Ivan Sesar, ha declarat que la seva missió és «servir l'Església, per les regles i doctrina de la qual procurem regir-nos sempre». «No obstant això —apunta Sesar—, és una cosa irrefutable que Medjugorje és actualment un dels santuaris marians més importants que la cristiandat ofereix al món. És un lloc on es produeixen molts fruits i bons, on les conversions són incomputables i on la gent es confessa i participa de l'Eucaristia. Aquest lloc ha rebut de Déu un deversall de gràcies a través de Maria.» (S.G.)

El programa de la Mare de Déu

La conversió proposada a Medjugorje per la Reina de la Pau es basa en cinc pilars que coincideixen estretament amb la tradició de l'Església:

- 1.— PREGÀRIA DEL COR: A través del Rosari la Mare de Déu convida a contemplar els misteris de la vida de Jesús.
- 2.— EUCARISTIA: La missa ha de ser el centre i l'arrel de la vida cristiana.
- 3.— BIBLIA: La Reina de la Pau ha demanat la lectura diària de la Bíblia.
- 4.— DEJUNI: La proposta de la Mare de Déu és el dejuni a pa i aigua tots els dimecres i divendres.
- 5.— CONFESSIÓ MENSUAL: La crida a la conversió passa pel reconeixement dels pecats i l'acollida de l'amor misericordiós de Déu.

Cercadors de Déu a través de Maria

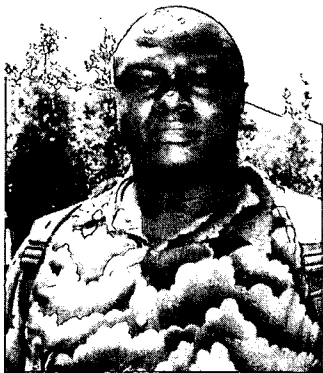
■ Més de 20 milions de pelegrins han passat pel santuari marià de Medjugorje des del 1981

El petit poblet bosnià de Medjugorje, al cor dels Balcans, rep cada any la visita de més d'un milió de persones. No són turistes, sinó pelegrins que acudeixen de tots els racons del planeta atrets per l'anomenada *Gospa*. Els mou la fe i

un fort desig de trobada amb Déu. Més enllà de les aparicions o de la sobrenaturalitat de determinats fenòmens, els pelegrins cerquen abans que res, als peus de la Mare de Déu, una revitalització de la seva vida cristiana. I això és

precisament el que solen trobar, com expliquen amb naturalitat alguns dels qui aquest any han acudit a Medjugorje amb motiu de la celebració del 25è aniversari de l'inici de les suposades aparicions.

P. EMMANUEL, MISSIONER CONGOLÈS A LAUSANA (SUÏSSA)

«He acudit a Medjugorje per acompanyar espiritualment els membres de la meua parròquia. És el primer cop que vinc, però no ho he fet ni per curiositat ni per veure fenòmens sobrenaturals. He vingut per pregar i aquest és un lloc privilegiat per fer-ho. No són els miracles ni els fenòmens sobrenaturals el que m'interessa. Aquí veiem conversions i una profunda vida de fe. Només puc dir que als meus parroquians els ajuda molt. Alhora, la Mare de Déu ofereix un missatge urgent per al món: a través de la pregària, del dejuni i de la Paraula de Déu podem fins i tot aturar les guerres. Només així aconseguirem la pau, primer la del cor, i després la del nostre voltant i la del món. La Mare de Déu ens regala aquí les mateixes paraules de la Bíblia ofertes des del seu cor de mare.»

MARISA I MARÍA JESÚS, AMIGUES MURCIANES MEMBRES DEL MOVIMENT SACERDOTAL MARIÀ

«Hem vingut per tercer cop a Medjugorje perquè aquí rebem molta pau. Aquí veiem santedat, veiem conversions i sentim fortament la presència de la nostra Mare. A diferència d'altres santuaris marians, als quals també solem acudir, aquí la Mare de Déu encara s'apareix. Realment és molt fort. No és un record ni una memòria, sinó que és una cosa que està passant avui. Els fruits que es produeixen són una prova de veracitat. Aquí vénen bisbes, sacerdots, religiosos i centenars de milers de fidels que, per a nosaltres, són el millor signe d'autenticitat.»

GEORGES, JOVE HONGARÈS ESTABLERT A ESLOVÀQUIA

«Ja sé que pot sonar una mica estrany, però mogut pel meu esperit aventurer, unit a la meua fe i devoció mariana, faig un pelegrinatge en solitari per diferents santuaris del sud d'Europa on la Mare de Déu s'ha aparegut al segle xx. De Medjugorje només puc dir que és Vida. S'hi respira la presència propera de la Mare de Déu. És diferent d'altres santuaris, només comparable una mica amb Lourdes, tot i que amb la diferència de la llarga durada d'aquestes aparicions i que encara avui s'hi produeixen. La Mare de Déu ens insta aquí a la fe i a la pregària. Una de les coses que més m'impressiona és la seva crida insistent a la pau.»

P. SALVATORE, RECTOR D'UNA PARRÒQUIA DE NÀPOLS (ITÀLIA)

«La meua fe ha estat impregnada des de petit per una forta devoció mariana, però he de confessar que no he conegut mai un lloc on es visqui de manera tan accentuada i especial com a Medjugorje la presència de la Mare de Déu. M'enorgulleix haver estat el primer sacerdot napolità a peregrinar a aquest santuari el 1984. En aquell primer viatge vaig poder assistir a una de les aparicions i em va sorprendre el comportament dels nois, especialment el de Jakov, el més petit, que tot just tenia 12 anys. Estava tranquil i amb una forta llum als ulls durant l'aparició. En acabar, mentre celebràvem la missa, la seva actitud va canviar. Mostrava tanta alegria que era impossible fer-lo estar quiet. Em vaig dir a mi mateix que veritablement aquell noi havia d'haver viscut una experiència sobrenatural i haver observat una bellesa mai no vista, capaç d'asserenar-lo i pacificar-lo totalment. En acabar l'aparició, tornava al món amb una immensa alegria que li impedia estar-se quiet.»

M. CRISTINA, MARE DE FAMÍLIA DE CÓRDOBA (ARGENTINA)

«És el primer cop que vinc i ha estat possible gràcies a la Providència divina. Sóc molt feliç. Supera àmpliament el que havia imaginat. No hauria sospitat mai la presència aquí de tanta gent. Però és encara molt més impressionant el que he viscut espiritualment. Realment he sentit molt propera la presència de Maria i de Jesús. La meua estada aquí ha estat com un recés espiritual. Realment m'ha renovat en la fe i ha inflammat el desig al meu cor de ser instrument de la Mare de Déu al meu país. Ara només vull ser fidel a la seva crida, ser testimoni de Jesús i de Maria. De Medjugorje el que més m'atrau és la importància de la conversió personal i l'amor al Rosari, juntament amb la importància de la Paraula de Déu i el dejuni.»

El confessional del món

A Medjugorje se'l coneix també com el confessional del món. Un passeig pels voltants del santuari evidencia el perquè d'aquest sobrenom. Cues i cues de pelegrins esperen a les portes de confessionaris improvisats a l'aire lliure per rebre el sagrament de la Reconciliació. Les confessions són interrompudes, des de bon matí i fins a ben entrada la nit. A diferència del que passa en altres llocs, el sagrament de la Reconciliació constitueix a Medjugorje un dels puntals de la pràctica religiosa.

Aquest va ser un dels principals motius pels quals el jove sacerdot d'Oviedo Félix Menéndez es va desplaçar aquest estiu a Medjugorje durant gairebé 20 dies. Amb tot just una setmana de sacerdoci i després de demanar permís al seu bisbe, Félix va viatjar fins a aquest petit poblet bosnià amb el desig ardent d'"estrenar-se com a capellà". «M'atreia molt el ministeri de la confessió —assegura—. Hi venia amb moltes ganes de confessar i això és el que he fet. Començar a confessar aquí ha es-

tat per a mi una gràcia molt gran.» Amb només 25 anys, aquest simpàtic capellà llicenciat en Moral ha pogut completar a Medjugorje, millor que en cap altre lloc, la vessant més pràctica de la seva tesina sobre el pecat. «Hi havia dies que confessava fins a set hores i acabava esgotat —afirma el P. Félix—, però he de reconèixer que n'he après molt.»

Als pocs dies de la seva estada a Medjugorje, molts dels pelegrins de parla hispana ja el coneixien pel seu nom i fins i tot li demanaven confessió pel carrer. Félix Menéndez ha tornat a Oviedo, on espera rebre aquests dies el seu primer destí com a sacerdot, amb una impressió

molt positiva de Medjugorje. «Els signes són molt bons —declara—. Una mentida així no es podria haver mantingut 25 anys, amb tantes persones implicades i amb un missatge tan teològicament ben muntat com senzill en la seva expressió. A Medjugorje es percep una fe molt sòlida entre la gent. Per això m'inclino a pensar que aquí veritablement avui s'apareix la Mare de Déu.»

GNA. TERESA, RELIGIOSA DE VIENA (ÀUSTRIA)

«Jo crec que la Mare de Déu s'apareix a Medjugorje, però no crec que això sigui el més important. Per a mi, l'essencial és el missatge de pau que ens porta. He vingut sobretot per pregar per la pau, perquè la pau regni a la vida de totes les persones que porto al cor. Vinc sola, cada any, des del 1995. Jo crec que Medjugorje és un pilar important per a la fe catòlica. A Viena cada vegada hi ha més presència d'aquesta espiritualitat i fins i tot el mateix cardenal Schönborn, arquebisbe de Viena, ha tingut, sense donar-hi l'aprovació oficial, paraules d'ànim i de reconeixement dels seus fruits. Ha reconegut fins i tot que un bon nombre de les vocacions del seminari de Viena són conseqüència de les experiències viscudes a Medjugorje.»

ÁNGEL I LOLI, MATRIMONI DE TARRAGONA Membre de la RCC

«És el vuitè cop que venim a Medjugorje. En la primera de les nostres peregrinacions ens van impactar moltíssim les confessions. La gent aquí descarrega els seus pecats i acull amb les mans obertes el perdó de Déu. També és impressionant l'amor a la Mare de Déu i al Rosari. Aquí t'omple de l'amor de la gent i de l'amor de la Mare de Déu. Realment ho notes. Jo no he vist la Mare de Déu però l'he sentida al meu cor. No veus res, però sí que notes la presència de la Mare. Una presència que aquí sempre ens condueix a Jesús. Això és fonamental. Ella no és el centre. El centre és Jesús. Ho ha dit molts cops fins al punt de dir que s'estima més que anem a les eucaristies que a les aparicions. Venir aquí és una benedicció i una gràcia.»

IN HEON PARK, CATÒLIC DE COREA DEL SUD

«És la quarta vegada que venim a Medjugorje des de la llunyana Corea del Sud. Malgrat la distància, cada cop són més els coreans que peregrinen a Medjugorje, on fins i tot celebrem missa en el nostre idioma. Aquí sentim la Mare de Déu especialment propera. El primer cop que, per curiositat, vam acudir a aquest lloc, Maria va donar un fort impuls a la nostra fe. La nostra espiritualitat es va encendre i des de llavors ens sentim cridats a continuar alimentant aquesta gràcia. El més important no són les aparicions o els fenòmens sobrenaturals que aquí poden tenir lloc, sinó el clima que s'hi respira, la fe que s'hi viu, les converses que se susciten... Aquest és l'autèntic miracle quotidià.»

Crida a la conversió

Per trobar experiències de conversions a Medjugorje no cal anar gaire lluny. La major part dels pelegrins que hi reincideixen, d'alguna manera o altra, amb més o menys intensitat, han experimentat un canvi radical de vida en el qual Déu passa a ocupar el primer lloc. És el cas de Charo Lafita, casada i amb quatre fills que el març del 2003 va peregrinar per primer cop a aquest santuari maria on li van dir que s'apareixia la Mare de Déu. Després de sentir parlar a Madrid a una amiga sobre Med-

l'alegria de la fe.»

A Medjugorje, després d'uns inicis una mica insegurs, Charo va descobrir el Déu viu. La fe que fins llavors havia professat intel·lectualment es va transformar en vida. «Externament la meua vida no va canviar gens —assegura amb somriure d'orella a orella—, però sí internament, sobretot la meua vida de pregària. Vaig descobrir un Déu proper i amorós, a través de la Mare de Déu, i vaig iniciar un contacte més íntim, que és el que realment m'omple avui de felicitat.» Per a Charo Lafita, aquesta experiència ha estat un autèntic regal de la Mare de Déu. A Medjugorje se li va despertar l'espurna de la fe. Ara viu endinsada en la pregària personal, el res del Rosari, la missa diària i el dejuni dos cops per setmana. Viu la presència propera de la Mare de Déu, amb l'avemària sempre als llavis, i assegura haver experimentat una transformació total de cos i ànima.

Charo Lafita ha peregrinat en nou ocasions a Medjugorje.

jugorje, Charo va sentir al seu cor un desig gran de peregrinar a aquest lloc perdut a l'altra punta d'Europa. Es va apuntar tot seguit a un recés del P. Jozo Zovko, del qual mai abans no havia sentit parlar. El seu únic objectiu era trobar Déu. Charo Lafita es declarava catòlica practicant, amb una vida relativament fàcil, en la qual aparentment no li mancava res, però, des de feia temps notava una buidor al seu interior. «Alguna cosa dins meu no funcionava, fins i tot patia depressions i trastorns alimentaris —confessa—. Em faltava

Des que l'estada a Medjugorje va canviar la seva vida, Charo hi ha tornat en vuit ocasions més. Ha dut amb ella familiars i amics, i en els darrers temps fins i tot s'ha atrevit a organitzar alguna peregrinació. Se sent filla espiritual de la Reina de la Pau, tot i que deixa molt clar que el més important no són les aparicions, sinó l'espiritualitat que allà es respira. «Vaig a Medjugorje —afirma convençuda— perquè hi ha vida de Déu i de pregària. És el que m'ajuda en la meua vida cristiana. És el que em dóna alegria al meu cor. No he vist mai la Mare de Déu, tot i que la sento més propera que mai dins meu.»

P. ELDY, FRANCISCÀ CAPUTXÍ DEL BRASIL, ESTUDIANT A ROMA

«És el primer cop que vinc a Medjugorje, tot i que el meu cor volia venir-hi ja feia anys. Em fascinava la proposta que aquí fa la Mare de Déu de la trobada personal amb Déu. Des de la meua experiència de moltes hores de confessional, puc dir que la gent aquí realment es converteix. L'experiència viscuda supera totes les expectatives. El que més m'atrau és l'experiència interior. Les aparicions són un simple instrument a través del qual Déu ens mostra l'essencial de la fe. El valor principal és Déu. Per a mi, Medjugorje ha estat també una oportunitat per renovar el meu sacerdoci, perquè aquí els sacraments, com insisteix a remarcar la Mare de Déu, són el centre de la vida cristiana.»

CLAUDIO, PELEGRÍ PROCEDENT DEL VÈNETO (ITÀLIA)

«Estic convençut que les aparicions de la Mare de Déu a Medjugorje formen part d'un temps especial de gràcia per a tots els catòlics, creients o fins i tot per als qui encara no coneixen l'amor de Déu. A Medjugorje es viu a fons l'espiritualitat i això, a mi, personalment, m'ajuda a donar sentit al patiment. El patiment unit a Jesús esdevé quelcom enriquidor, capaç de donar fruit. Esdevé, sens dubte, un tresor preciós. Medjugorje, amb la presència de la Mare de Déu, m'ajuda moltíssim. Em dóna força, consol, serenitat i pau. Crec en la Mare de Déu i la reconec la reina de la meua vida. El miracle més gran que sempre li demano és tenir la fortalesa per portar amb gran serenitat la creu que Déu m'ha donat.»

MARISA I MARK, JOVES PELEGRINS DE GLASGOW (ESCÒCIA)

«Som cosins i entre nosaltres no sabíem que veníem a Medjugorje. Ens hi hem trobat per sorpresa. Fins i tot en aquests detalls la Mare de Déu fa miracles! El que més ens atrau d'aquest lloc és la pau que aquí es respira. Una pau que ens ajuda a trobar-nos amb nosaltres mateixos i a donar un nou impuls a la nostra vida de fe. Hi ha gent que ve cercant miracles o veure la Mare de Déu. Per a nosaltres, en canvi, més real que tot això és l'acció de Déu i de la Mare de Déu als nostres cors. La pau, la pau, sempre la pau... com no es cansa de repetir una vegada i una altra la Mare de Déu a Medjugorje.»

BLANCA I FRANCISCO, MARE I FILL DE POZUELO DE ALARCÓN (MADRID)

Déu s'apareix aquí. Per això tornem a Madrid disposats a seguir fidelment els seus missatges, sobretot aquell en el qual ella més insisteix: pregueu, pregueu, pregueu.»

«Hem peregrinat fins aquí perquè el meu fill Francisco José, de 10 anys, va insistir molt a venir. Vam saber que hi havia places per celebrar aquí el 25è aniversari i vam voler ser molt a prop de la Mare de Déu. Aquí la impressió de ser en un lloc sant és molt forta des del primer dia. A Medjugorje se sent molt propera la presència de Maria, com mai abans ho l'havíem sentida. Es mostra com a mare, molt afectuosa, pendent de nosaltres, i ens porta cap al seu Fill, Jesucrist. Després d'haver peregrinat a Medjugorje hi ha en nosaltres la certesa que la Mare de

GNA. ELISABETH-ANNE, RELIGIOSA DE LA CONGREGACIÓ UGANDESA DE SANT FRANCESC D'ASSÍS

«He vingut amb un grup de 50 pelegrins provinents d'Uganda. Ja fa temps que ens van parlar d'aquest lloc i de les aparicions de la Mare de Déu. Vaig sentir al meu cor desitjos d'anar-hi. Estic convençuda que és la Mare de Déu qui ens hi ha portat. Aquí hem trobat un lloc de pregària i pau, marcat per la presència propera de la Mare de Déu. M'ha impressionat molt el testimoni dels vidents i de P. Jozo, que era rector de Medjugorje quan es van iniciar les aparicions. Torno a Uganda molt feliç, convençuda que l'experiència ha valgut molt la pena.»

L'ENTREVISTA

El sacerdot franciscà Jozo Zovko era el rector de Medjugorje quan es van iniciar les suposades aparicions de la Mare de Déu

El P. Jozo Zovko no les tenia totes quan el juny del 1981 sis joves de la parròquia de Medjugorje van acudir a ell assegurant-li haver vist la Mare de Déu. El fort impacte inicial, unit a una certa incredulitat, es va anar transformant a poc a poc en acollida serena del que Déu, a través de

Maria, volia fer en aquell petit poblet rural de l'antiga Iugoslàvia. La seva implicació en els esdeveniments el va conduir a la presó, arrestat durant 18 mesos per les autoritats comunistes. El P. Jozo confessa que la seva vida ha estat al caire del martiri, encara que com ha reconegut en més d'una ocasió,

sempre s'ha sentit protegit per la Mare de Déu. Amb la distància i l'objectivitat que només el pas dels anys aconsegueix atorgar, fra Jozo Zovko insisteix a treure importància als fenòmens sobrenaturals i no dubta a qualificar avui Medjugorje i els seus fruits com d'autèntic regal del cel.

—Després de 25 anys des de l'inici de les suposades aparicions, què és el que més l'impressiona del fenomen de Medjugorje?

—Per a mi, els 25 anys d'aparicions de la Verge Maria a Medjugorje són un do i una gràcia particular per a tothom. És absolutament impressionant observar milers de persones que, com una orquestra, a l'uníson, resen i lloen amb entusiasme el Senyor. Em recorden el poble d'Israel al Sinaí. Una Església que resa i alhora espera el missatge i la gràcia de Déu. Tot això és molt bonic. És excepcional. Al llarg d'aquests 25 anys percebo que els pelegrins han anat perdent a poc a poc la típica curiositat inicial, per acudir amb el cor cada vegada més obert i disponible davant Déu. Hi acudeixen per escoltar, obeir i posar en pràctica la voluntat de Déu a través de la veu de la Mare de Déu. La celebració d'aquests 25 anys palesa, a més, que així com Jesús va créixer durant 30 anys a redós de la seva mare, també la nostra Església ha crescut durant aquest temps. L'aniversari posa en relleu una maduresa més gran. Intueixo una unció més gran, una presència més gran de Déu en els cors, en tota l'assemblea. No hi predomina l'afany turístic, sinó l'acollida de la gràcia i del do particular. La presència de Maria, encara que invisible als ulls de la majoria, es fa cada vegada més palpable, més propera, i és aquesta presència la que els dona la pau veritable.

—Com convida els pelegrins a viure aquest aniversari?

—Aquest aniversari constitueix per a mi avui, personalment, un gran esdeveniment, un signe, un plaer, una alegria... I també, és clar, una nova crida per continuar anunciant els missatges de Maria. Què ens demana la Mare de Déu? Sobre tot que resem. Dono gràcies per aquesta crida a la pregària. És també una crida a viure la santedat. A ser veritables homes portadors de la pau.

—Dels múltiples fruits que a l'entorn de Medjugorje s'han produït en aquests anys, quins són els que més el satisfan?

—El fruit més gran d'aquesta missió de la Mare de Déu entre nosaltres és sens dubte l'oració. No s'ha aturat mai en aquests 25 anys, hora rere hora, al turó de les aparicions, a l'església, pels carrers... Sempre hi ha gent en oració. Hi ha una pregària viva, constant, ininterrompuda. Una pregària del cor, plena de fe, que dura dia i nit. Això és el que produeix en mi una gran alegria: contemplar els fidels agenollats davant del Senyor, caminant cap a Ell, amb radicalitat i sacrifici. El miracle més gran de Medjugorje és per a

mi l'oració: contemplar milers i milers de persones, procedents de tots els racons del planeta, amb idiomes i cultures diferents, resant junts al mateix Déu. Això és realment bonic! Resen davant la Creu, davant Jesús Ressuscitat, davant l'Eucaristia...

«El miracle més gran de Medjugorje és l'oració»

Resen, lloen, donen gràcies a Déu. Per això no em cansaré mai de repetir que per a mi, el més meravellós de Medjugorje és la trobada amb Déu.

—També és impactant veure les llargues cues de gent al voltant del santuari que desitja confessar-se...

—Sí, és així. Cadascú en la seva llengua, després d'haver-se posat davant Déu, acut al sacerdot per confessar-li els seus pecats, cadascú segons les seves possibilitats i segons el do rebut. A través del sagrament de la Reconciliació reben la vida nova amb sinceritat i humilitat. És la reconciliació amb Déu que ens demana la Mare de Déu i que al capdavant és la que realment ens posa en pau amb el nostre cor i ens atorga la felicitat veritable.

—Quin valor atorga vostè a la sobrenaturalitat de certs fenòmens?

—Tot és sobrenatural a Medjugorje. No podem organitzar ni entendre humanament Medjugorje. Són in comptables les conversions que canvien la vida dels pelegrins. Per a mi el més important de Medjugorje són els fruits. Crec que això és el més sobrenatural. La gent ve de tot arreu del món, d'indrets molt llunyans... Això no s'entén sense la força sobrenatural per la qual se senten atrets. És una gràcia extraordinària. La Mare de Déu els atrau per conduir-los cap a Jesús. Molts dels que vénen aquí porten dins seu una lluita interna forta i en aquest lloc, en contacte amb Déu a través de Maria, troben la pau.

—Esmenta poc els vidents, què ens en pot explicar, d'ells?

—Ells senten una gran responsabilitat davant la Mare de Déu, davant l'Església i davant els pelegrins. Des d'una obediència filial a la Mare de Déu es posen a la seva disposició i abandonen la seva vida a les seves mans. Estan al servei de la Mare de Déu. Han rebut una gràcia i hi han respost. Però també estan cridats a continuar creixent dia rere dia en la fe. A través de les aparicions han anat entrant en el silenci, en el misteri de la trobada. Com han explicat ells mateixos, cada ve-

gada necessiten més temps de pregària, sobretot abans de la trobada amb la Mare de Déu. I no els és fàcil, perquè tenen compromisos familiars, amb els marits o les esposes i amb els fills. Malgrat tot, han demostrat al llarg d'aquests anys tenir un

cor pacient, humil, que serveix. Humanament, amb 25 anys n'hi ha per perdre la paciència. És molt de temps i és fàcil esgotar-se. I malgrat tot, ells es mantenen fidels a la seva missió. Si no fos certa, no s'hauria pogut mantenir tant de temps.

—Com va arribar a la certesa que les

aparicions eren autèntiques?

—La meua experiència ha estat progressiva, pas a pas, no de cop. Parlava quotidianament amb els vidents i vaig anar verificant de mica en mica la seva experiència. Des del principi els vaig convocar a la parròquia, a ells i als fidels que els

seguien, per resar i perquè el Senyor ens il·luminés. Tant els vidents com la gent van respondre amb entusiasme, tot i que continuaven pujant al turó de les aparicions. Va ser el primer signe d'autenticitat. Alhora vaig viure un moment important, en la pregària, a través de la qual un dia, quan jo estava sol a l'església, vaig sentir internament aquestes paraules: «Surt a fora i protegeix els nens.» En respondre a aquesta crida em vaig trobar els nens a les portes de l'església, que fugien dels militars comunistes. Al llarg d'aquests anys també hi ha hagut altres paraules i

trobades íntimes en l'oració personal, com per exemple: «Reseu junts cada dia el Rosari. Reseu amb el cor.» Els vidents han estat molt obedients i servicials. Sempre han instat tothom a unir-se en oració. També va ser per a mi un moment molt important la persecució patida i el meu pas per la presó. Això em va acabar de demostrar que era un fet verídic, que no era un muntatge. Que era la Mare de Déu la que ho guiava tot i continuava vessant gràcies. Jo, ho confesso, la presó i la persecució les vaig viure com una gràcia particular. A través d'ella, es complia la paraula de Déu i verificava l'autenticitat de la missió dels fenòmens.

—Pel que diu, fa l'efecte que la Mare de Déu ha organitzat tota una escola a Medjugorje.

—No m'agrada el terme escola. L'escola és un concepte que associem sobretot a l'àmbit intel·lectual i a Medjugorje Maria actua amb molta més profunditat. Medjugorje no és tant una escola com una família. La Mare de Déu hi ha creat una atmosfera molt familiar, en la qual es desenvolupa i va creixent la fe amb molta naturalitat. L'escola de la Mare de Déu es manifesta en la humilitat, és una escola de servei a Déu i als altres.

—Somia el P. Jozo amb l'aprovació algun dia de les aparicions?

—Per a mi no és el més important. Per a mi l'aprovació la trobem en els fruits. És el millor signe d'autenticitat. Des del Vaticà no s'han prohibit les peregrinacions particulars, i fins i tot han encoratjat l'acompanyament de sacerdots i religiosos. La mateixa declaració de Zadar del 1991, que és la que encara avui preval, deixa clar que no es prohibeixen les peregrinacions a Medjugorje. Si els fruits són bons, no s'hi pot objectar res. I crec que els fruits que aquí es produeixen —sobretot les conversions— posen de manifest que això no és una cosa merament humana, sinó que és gràcia de Déu. Altrament, no haurien durat tant de temps.

—Encara que el seu ministeri s'hagi vist apartat des de fa molts anys de Medjugorje, segueix allí el seu cor?

—Tot és per a mi Medjugorje. Visc del seu missatge i espiritualitat. Medjugorje no és una localització geogràfica. Medjugorje és un moviment. És un corrent immens de gràcia que vessa sobre tantes persones que es posen contínuament als peus de la Mare de Déu sota l'advocació de la Reina de la Pau.

Reportatge: Samuel Gutiérrez
Enviat especial a Medjugorje

Vaticà

església en el món

Vint-i-set arquebisbes reben el pal·li a Roma

■ Està fet amb la llana dels xais beneïts per la festa de Santa Agnès

CIUTAT DEL VATICÀ.— El dia de la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau el Papa va presidir la concelebració eucarística durant la qual s'imposa el pal·li, confeccionat amb llana beneïda al Vaticà el dia de Santa Agnès, als arquebisbes metropolitans. Enguany pertanyien a 17 països. També era el dia del 55è aniversari de l'aniversari de l'ordenació sacerdotal del Papa. L'acompanyava la delegació del patriarcat ecumènic, format pel metropolita de Pèrgam, Ioannis Zizioulas, i pel bisbe de Diokleia, Kallistos Ware, entre d'altres delegats.

El Papa va dir en l'homília que «la petita barca de l'Església és assotada pel vent de les ideologies, que amb les seves aigües hi penetren i semblen condemnar-la a l'enfonsament». «No obstant això, en aquesta Església que pateix, Crist surt victoriós i, malgrat tot, la fe recobra sempre noves forces», va explicar. Per al Papa, en el ministeri de Pere es revela, d'una banda, la feblesa pròpia de l'home, però també la força de Déu, perquè «precisament en la feblesa dels homes, el Senyor manifesta la seva força».

Per a Benet XVI, «la tasca de Pere és també la de no permetre mai que la fe emmudeixi». El Pontífex va destacar el paper del primat de Pere i va afirmar que «la tasca de Pere és presidir aquesta comunió universal, mantenir-la present en el món

El Papa, imponent el pal·li.

com a unitat encara visible». El Papa va recordar el passatge de l'evangeli segons sant Joan, en el qual el Senyor Ressucitat es troba amb Pere i els apòstols. «Jesús prediu a Pere que el seu camí anirà cap a la creu. En aquesta basílica erigida sobre la tomba de Pere, veiem que el Senyor precisament així, a través de la creu, sempre venç».

«El seu poder —va afegir— no és un poder segons les modalitats d'aquest món. És el poder del bé, de la veritat i de l'amor, que és més fort que la mort. Sí que és veritable la seva promesa: els poders de la mort, les portes de l'infern, no prevaldran contra l'Església que Ell ha edificat sobre

Pere i que Ell, precisament d'aquesta manera, continua edificant personalment.»

Els arquebisbes metropolitans que van rebre el pal·li són 27. Entre ells, el cardenal Jorge Liberato Urosa Savino, arquebisbe de Caracas (Veneçuela), i el cardenal Crescenzo Sepe, arquebisbe de Nàpols i fins fa poc prefecte per a la Congregació per a l'Evangelitització dels Pobles. Entre els arquebisbes hi havia alguns religiosos. Enguany cap espanyol ha rebut el pal·li, que a Catalunya només correspon a l'arquebisbe metropolità de Tarragona.

Miriam Díez i Bosch

El Papa passa les vacances als Alps italians

CIUTAT DEL VATICÀ.— Ja és el segon any que Benet XVI continua amb la tradició de passar uns dies a la Vall d'Aosta, tal com va fer l'any passat, segons el costum instaurat per Joan Pau II. El Papa s'hi estarà fins al 28 de juliol, i llavors anirà cap a Casteldelfino fins al setembre per suportar millor la calor romana. Segons confirma un comunicat emès per l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, durant aquests dies se suspendran les audiències generals dels dimecres. El Papa, no obstant això, mantindrà la trobada amb els pelegrins el migdia del diumenge amb motiu de l'Àngelus, o sigui, els dies 16 i el 23 de juliol. La casa de fusta on s'està el Papa és a 1.700 metres d'alçada i pertany a la congregació dels salesians que el Papa coneix bé. El Pontífex dedicarà aquests dies a conversar, passejar, llegir i escriure. (M.D.B.)

El Pontífex exigeix pau i justícia per a l'Iraq i Terra Santa

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va fer una crida a la pau i a la justícia a l'Iraq i a Terra Santa recordant que la convivència pacífica es basa en la consciència de la fraternitat de tots els homes i dones. El Papa va reconèixer que segueix «amb creixent preocupació» les notícies que arriben des de l'Orient Mitjà. «Davant de la violència cega que provoca matances terribles, d'una banda, i davant l'amenaça que s'agreuï la crisi que és encara més dramàtica, de l'altra, cal justícia i un compromís de pau seriós i creïble, que malauradament no es veuen», va constatar el Papa. El Bisbe de Roma va convidar «tot hom a unir-se en una pregària confiada i perseverant» perquè «el Senyor il·lumini els cors i que ningú no s'eximeixi del deure de construir una convivència pacífica, en el reconeixement que cada home és un germà, independentment del poble al qual pertanyi». (Zenit)

La caritat, ànima de la missió

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Vaticà ha fet públic el missatge de Benet XVI per a la vuitantena Jornada Missionera Mundial 2006, que du per lema «La caritat, ànima de la missió», i que enguany se celebra el 22 d'octubre. «La missió, si no està orientada per la caritat, és a dir, si no sorgeix d'un profund acte d'amor diví, corre el risc de reduir-se a mera activitat filantròpica i social», escriu el Papa. La missió d'anunciar l'amor de Déu és un deure «irrenunciable i permanent», diu Benet XVI, i és «tota la comunitat cristiana qui està cridada, per tant, a donar a conèixer que Déu és Amor».

Així doncs, «per estimar segons Déu cal viure en Ell i d'Ell: és Déu la primera «casa» de l'home i només qui habita en Ell crema amb un foc de caritat divina capaç d'«incendiar» el món. No és aquesta la missió de l'Església en tots els temps? Llavors no és difícil comprendre que l'autèntica sol·licitud missionera, compromís primari de la comunitat eclesial, està unida a la fidelitat, a l'amor diví, i això val per a cada cristià, per a cada comunitat local, per a les Esglésies particulars i per a tot el Poble de Déu», constata el Pontífex. «Ser missioners significa estimar Déu amb tot el nostre ésser, fins a donar, si és necessari, fins i tot la vida per Ell.» En aquest sentit, el Papa recorda «quants sacerdots, religiosos, religioses i laics, també en els nostres dies, han ofert el suprem testimoni d'amor amb el martiri». (M.D.B.)

Benet XVI vol anar a Turquia al novembre

CIUTAT DEL VATICÀ.— Roma i Constantinoble estan unides per dos germans, els apòstols i sants Pere i Andreu. El successor de Pere, Benet XVI, sent aquest lligam de manera especial, i espera poder anar aviat a Constantinoble per demostrar-ho. Benet XVI ha acceptat la invitació de les autoritats turques, del patriarcat de Constantinoble i dels catòlics locals per dur a terme una peregrinació apostòlica a Constantinoble per Sant Andreu. El Papa ha expressat el seu desig de complir aquesta peregrinació rebent una delegació del patriarcat ecumènic de Constantinoble, encapçalada pel metropolita de Pèrgam, el teòleg Ioannis Zizioulas, que ha estat a Roma per Sant Pere i Sant Pau. Aquesta és ja una tradició: els grecs ortodoxos de Constantinoble van a Roma per aquestes dates, mentre una delegació vaticana va a Constantinoble el 30 de novembre, per la festivitat de Sant Andreu, el germà de sant Pere.

El Sant Pare va expressar als ortodoxos la seva satisfacció perquè al setembre se celebrarà a Belgrad la plenària de la Comissió Mixta Internacional per al diàleg teològic entre catòlics i ortodoxos, copresidida pel metropolita Zizioulas, una autoritat en l'ambient ecumènic especialment amb el diàleg entre ortodoxos i catòlics. «El diàleg reprèn així el seu camí amb una nova etapa. Sorgeix espontàniament el desig de pregar perquè l'Esperit Sant il·lumini els nostres cors i reforci la voluntat comuna de respondre, en allò que depèn de nosaltres, a l'ardent pregària del Senyor: *Ut unum sint*, perquè els deixebles de Crist, units en la fe, anunciïn junts el seu Evangeli per tot el món perquè, creient en Ell, tots se salvin.» (M.D.B.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix lo nova web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

Espanya

Mons. García-Gasco presideix el funeral per les víctimes de l'accident del metro

■ «No esteu sols, us acompanyen famílies d'arreu del món», afirma

VALÈNCIA.— L'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco, va assegurar als familiars de les víctimes de l'accident del metro de València que «no esteu sols, us acompanyen famílies d'arreu del món que us volen fer arribar la seva solidaritat i consol», i va destacar que «la Trobada Mundial de les Famílies (TMF) us té molt presents».

Durant la seva homilia en el solemne funeral que va presidir a la catedral de València per l'etern repòs de les víctimes de l'accident ocorregut el 3 de juliol, el prelat, que va concelebrar amb dos cardenals i 14 bisbes, va transmetre la proximitat del Papa. L'arquebisbe també va mostrar el seu condol als familiars: «Aquesta tarda ens sentim abandonats, tristos, angoixats... Els sentiments que experimentem són tan intensos que les paraules semblen insuficients per pronunciar un missatge d'esperança.»

L'arquebisbe va començar la seva homilia reflectint que «una pregunta ens ve una vegada i una altra a la ment i al cor: per què, Senyor, ha hagut de passar aquesta desgràcia? Sempre sorgeix de nou la pregunta: on és Déu en aquell moment?, per què ha callat?, com va poder tolerar aquest

excés de destrucció, aquest triomf del mal?». Davant d'això, «nosaltres no podem entendre el secret de Déu. Només veiem fragments i ens quivoquem si ens volem fer jutges de Déu i de la història. Humanament l'única cosa que podem dir és que la vida de l'home és fràgil. És un misteri. Davant del misteri de la mort la raó humana sucumbeix. No ho entenem». Tot i això, «la resurrecció de Crist canvia totalment la perspectiva de la història: la mort dona pas a la vida, una vida que ja no mor». «En la vida i en la mort som a les mans de Déu, que és Pare, Vida i Amor», va assenyalar l'arquebisbe de València, que va precisar que «aquest és el missatge que hem de rebre com a fills de Déu. Com a homes i dones que no ens afligim sense esperança, sinó que, per la fe, contemplem la mort vençuda per la resurrecció de Jesucrist».

Segons l'arquebisbe de València, «el dolor no és una cosa aliena a la vida de les famílies. Les famílies pateixen perquè estimen, i reconèixer el patiment en les famílies és reconèixer també la seva capacitat d'amor». «No us quedeu soles en el vostre dolor», va demanar Mons. García-Gasco, i va animar les famílies a «obrir els vostres cors a tots aquells que volen ser a prop de vosaltres i que us volen consolar». L'arquebisbe va indicar que «el nostre Déu és un Déu de família, un Déu de vida. El que ara apareix com a dolor i mort, un dia ho veurem transfigurat per un misteri d'alegria i de vida». En aquest sentit, va constatar que «encara que en aquests moments a tots ens costi tenir alguna cosa més que llàgrimes als ulls, la mort i resurrecció del nostre Senyor Jesucrist ens anuncia i confirma que el futur de felicitat no és un somni».

Amb Mons. García-Gasco van concelebrar els cardenals Antonio Cañizares,

arquebisbe de Toledo, i Ricard M. Carles, arquebisbe emèrit de Barcelona. També el bisbe de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez, president de la Conferència Episcopal Espanyola, a més del frare servita Emilio Cruz, capellà de l'hospital Doctor Pesset Aleixandre, que va sobreviure a l'accident. Igualment van assistir a la concelebració el cardenal Alfonso López Trujillo, president del Pontifici Consell per a la Família, i el cardenal-arquebisbe de Bolonya, Mons. Carlo Caffarra, així com alguns dels cardenals presents a la V Trobada Mundial de les Famílies.

La missa funeral va comptar amb l'assistència dels reis d'Espanya; del president del Govern, José Luis Rodríguez Zapatero; del president de les Corts, Manuel Marín; del president de la Generalitat Valenciana, Francisco Camps, i de l'alcalde de València, Rita Barberá, entre altres autoritats. (AVAN)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra fatima.org

Mostres de condol

- **BENET XVI:** «Ofereixo sufragis per l'etern repòs dels difunts i demano al Senyor que concedeixi consol i serenor als qui ploren la pèrdua dels seus éssers estimats. Demano que transmeti el meu condol més profund als familiars de les víctimes i expressi els sentiments de la meua paterna proximitat espiritual als nombrosos ferits, a la vegada que els imparteixo a tots ells amb afecte la confortadora benedicció apostòlica com a signe de fe i esperança en Crist ressuscitat.»
- **CARDENAL ALFONSO LÓPEZ TRUJILLO, president del Pontifici Consell per a la Família:** «El Papa i tota l'Església participa d'aquest dolor, però amb la llum oberta de l'esperança en la vida eterna. És un moment de dolor i de prova per a una ciutat alegre, joiosa. Ens volem sumar des de la profunditat de la nostra fraternitat a una pregària que ens recorda la trobada definitiva.»
- **CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA:** «Demaïem al senyor arquebisbe que confirmi als familiars de les víctimes mortals que ens unim al seu dolor i que encomanem al Senyor el repòs etern dels seus éssers estimats. Preguem també per la recuperació ràpida dels ferits.»
- **MONS. JAUME PUJOL, arquebisbe de Tarragona:** «Li transmeto, senyor arquebisbe, el nostre sentit condol per aquest esdeveniment luctuós. Així mateix, li faig arribar el condol sincer de tota l'arxidiòcesi de Tarragona. Elevem a Déu la nostra pregària pel repòs etern dels difunts, perquè els seus familiars siguin consolats en aquests moments de dolor i pel restabliment ràpid dels ferits.»
- **MONS. LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH, arquebisbe de Barcelona:** «A la nostra diòcesi hem viscut amb un dolor profund i amb sentiments de solidaritat la tragèdia de València. Una vegada més, desitjo expressar la nostra solidaritat i la nostra proximitat a la societat valenciana i, sobretot, a les persones que han perdut els seus éssers estimats. En comunió amb el Sant Pare, he volgut expressar també el meu condol i la seguretat de les meves pregàries a l'arquebisbe de València i a tota la comunitat cristiana. Estic segur que el Sant Pare trobarà les paraules per expressar la solidaritat humana i l'esperança cristiana pels familiars de les persones desaparegudes, per a les persones ferides i per a tota la societat valenciana que ha donat, en aquestes circumstàncies, un alt exemple d'humanisme i d'eficàcia en la gestió d'una situació molt difícil.»

Espanya

La família, viva i actual

■ La TMF acull el Congrés Teològic Pastoral i la Fira de les Famílies

VALÈNCIA.— Al tancament d'aquesta edició Benet XVI era a punt d'arribar a Espanya per participar en la V Trobada Mundial de les Famílies (TMF) i portar un missatge mundial: la família,

formada per un home i una dona, constituïda sobre un amor fidel, i oberta al misteri de la vida, continua sent vàlida per als homes i dones d'avui. Encara més, és una bona notícia per a la humanitat del

segle XXI. Aquest missatge va tenir una ressonància especial en els 5.000 congressistes que van participar durant una setmana en el Congrés Teològic Pastoral i en els visitants de la Fira de les Famílies.

L'inici de la trobada va estar marcada pel sofriment i la mort dels innocents. La ciutat estava commocionada per la mort de 42 persones en l'accident del metro a la parada de Jesús. El congrés va suprimir els actes més festius en senyal de condol, així com la cerimònia d'inauguració, per poder assistir al funeral multitudinari a la catedral del Túrria. Malgrat tot, aquest esdeveniment dramàtic no va restar solidesa a les intervencions.

Des de les primeres aportacions es van donar respostes a una crisi familiar que no qüestiona tant els aspectes essencials, com l'adaptació a una nova situació sociocultural. Mons. Carlo Caffarra, bisbe de Bolonya i pare de l'Institut d'Estudis de la Família Joan Pau II (dependent de la Universitat del Laterà i amb subseu a València i Castelló), va iniciar la reflexió identificant les bases del laïcisme i relativisme actual que representen, segons ell, «una crisi sense precedents de la institució ma-

trimonial». Xavier Lacroix, degà de la Facultat de Teologia de la Universitat de Lió, laic i pare de família, va completar la intervenció del bisbe italià recordant que si en altres èpoques de la història de l'Església van ser els màrtirs o els monjos els qui havien estat un signe de l'Església enmig del món, en l'actualitat són les famílies, ja que defensen valors diferents dels majoritaris: la fidelitat fins a la mort, la superació de l'egoisme o l'acollida de la vida com a misteri.

La família en l'actualitat

En definitiva, es constata que la família actual està cercant el seu lloc, com explicaven els responsables congoleos dels Equips de la Mare de Déu. En una aproximació històrica, el president de l'Institut Teològic Internacional de Viena, Michael Waldstein, recordava que l'adolescència, entesa com una ruptura generacional en la

transmissió de valors i creences, és un fenomen aparegut després de la segona Guerra Mundial, però que no es tracta d'una lògica normal en les societats humanes.

En les taules rodones es van discutir les qüestions legals i demogràfiques. En el terreny jurídic, es van tractar temes com l'avortament o l'equiparació amb el matrimoni de les unions homosexuals, mostrant en una aproximació comparativa entre legislacions, que són minoria els que ho accepten. Segons el professor de la Universitat Complutense, Rafael Navarro Valls, s'està entrant en «un cert cansament respecte de formes estranyes a la majoria».

En el panell temàtic sobre demografia, va ser rellevant la intervenció del professor belga Michel Schooyans sobre la natalitat i els riscos de la seva davallada: envelliment, despoblació, pèrdua de memòria històrica i de valors... L'arquebisbe de Toledo, el cardenal Antonio Cañizares,

afirmava en la seva intervenció sobre la transmissió de la fe en les famílies —lema d'aquesta V TMF— que per permetre-la és indispensable «la col·laboració de totes les entitats catòliques, com la parròquia, les institucions religioses, les comunitats o moviments, inclosa la família».

L'objectiu d'aquesta convergència de forces és la formació humana i espiritual de les persones, i tot i que la inserció eclesial és indispensable, el cardenal Cañizares afirmava que «no s'han acabat de treure totes les conseqüències del fet que la família sigui l'Església més petita». En aquest sentit, resulta primordial la vivència dels pares perquè «els fills aprenguin a parlar la llengua del poble nou». Dijous i divendres, els panells temàtics van tractar la bioètica, l'economia, els nous moviments eclesials, i la família des de la perspectiva ecumènica.

Guillem Farré
Enviat especial

La Fira de les Famílies presenta una exposició rica i diversa

El P. Jony també va ser present a la TMF.

Paral·lelament al congrés dels adults, dels fills i dels avis, l'espai de la Fira de les Famílies va permetre presentar 150 iniciatives que col·laboren a fomentar la família. En un mateix espai es trobaven editorials, entitats com Mans Unides o Càritas, institucions com la Conferència Episcopal Espanyola i multitud de moviments i realitats eclesials.

Una experiència nova i innovadora era el moviment Infància i Santedat, fundat el 2004, que promou la difusió de la santedat entre els infants. Hi ha diversos casos de nens i nenes declarats sants o venerables. Els més coneguts són els vidents de Fàtima, però n'hi ha d'altres, com la catalana Montse Grasses o la francesa Anne de Guigné. La representant d'aquesta entitat afirmava que la difusió de la santedat d'infants no vol dir que els fills morin joves, sinó que el fet de reconèixer la santedat en la infància genera adolescents sants, adults sants i vells sants.

Entre els expositors hi havia el Padre Jony, Joan-Enric Reverté, sacerdot diocesà de Tortosa i cantant, que des de la taula dels Equips de la Mare Déu explicava com «es pot viure i celebrar la fe des de la família». Mn. Reverté donava testimoni que l'experiència d'haver tingut uns pares molt actius en aquest moviment el va ajudar a «desvetllar la fe des de molt petit, adonar-se que hi havia una presència misteriosa a la família: Déu».

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

AMERICA
AFRICA
ASIA
APADRINA UN MISSIONER
Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

La bellesa de ser cristià i l'alegria de comunicar-ho

Els darrers dies del passat mes de maig i els primers del mes de juny —fins al dia de Pentecosta— vaig assistir al II Congrés Mundial dels Moviments eclesials i de les noves Comunitats, celebrat a Rocca di Papa, prop de Roma, i clausurat a la plaça de Sant Pere del Vaticà amb una vetlla de Pentecosta, que fou un gran acte de pregària presidit pel Sant Pare, en què van participar unes 400.000 persones.

Vaig assistir a aquest II Congrés com a consultor del Pontifici Consell per als Laics. Sempre m'ha preocupat el tema dels laics a l'Església i penso que és bo compartir alguna de les impressions que em va produir aquest esdeveniment.

En primer lloc, el tema d'aquest segon Congrés: *La bellesa de ser cristià i l'alegria de comunicar-ho*. El tema tenia tot el pes d'una declaració: malgrat les nostres limitacions i febleses, personals i institucionals, ser cristià és una cosa bella, sobretot pel Crist en qui creiem i que volem comunicar. I per aquesta raó, la primera ponència, a càrrec del cardenal Christoph Schönborn, arquebisbe de

Viena, tractà sobre la bellesa de la figura i la missió del Crist. *Crist, el més formós entre els fills d'Adam*, n'era el títol.

Com a lema del Congrés es va escollir un fragment de l'homília pronunciada pel papa Benet XVI en la missa de l'inici del seu ministeri com a successor de sant Pere: «No hi ha res més formós que ser atrapats, sorpresos, per l'Evangeli, per Crist. No hi ha res més bell que conèixer-lo i comunicar als altres l'amistat amb Ell.»

S'ha dit que els cristians avui fem la impressió de cansament, com si ens trobéssim davant d'un cert esgotament del nostre projecte; de patir un cert complex d'inferioritat davant del món d'avui. Potser el que s'ha anomenat com l'apostasia silenciosa de molts ens afecta a tots, i l'ambient advers que es respira en diversos ambients i en diferents fets recents ens pot portar a desmoralitzar-nos. Val la pena ser cristià avui? Voldria respondre amb la saviesa del mestre Gamaliel, de qui ens parla el llibre dels Fets dels Apòstols. A les autoritats jueves, inquietes pel ressò del profeta natzarè que havien

crucificat i que havien empresonat els apòstols, el fariseu Gamaliel els va dir: «Deixeu-los anar. Perquè si allò que fan o es proposen ve dels homes, es destruirà tot sol; però si és de Déu no aconseguireu pas destruir-los. I alerta que no us trobéssiu lluitant contra Déu» (Ac 5, 34-39).

La segona ponència estigué a càrrec de l'arquebisbe de Québec (Canadà), Marc Ouellet, i tractava precisament de *La bellesa de ser cristià*. Va començar citant el filòsof Plató, que va escriure que «és bell allò que plau i atrau». Allò que és bell i que ens atrau —va dir en substància— és la figura de Jesucrist.

La tercera ponència la presentà el cardenal Angelo Scola, arquebisbe de Venècia. Tractà el tema: *Moviments eclesials i noves comunitats en la missió de l'Església: prioritats i perspectives*.

La meua impressió d'aquest II Congrés és que aquests darrers anys han portat una maduració d'aquest moviments i comunitats eclesials. Joan Pau II, el 30 de maig de 1998, amb motiu del primer congrés sobre aquestes noves realitats eclesials, les va definir com a signes d'esperança per al bé de l'Església i dels homes. Benet XVI, que participà com a cardenal en el primer congrés, ha ratificat la seva confiança i la seva esperança en aquestes noves mostres que la vitalitat de l'Esperit Sant suscita en l'Església actual. Caldrà reflexionar sobre el missatge de Benet XVI en un proper escrit.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Com és que Déu permet el mal?

En l'anterior comentari sobre el Compendi del Catecisme vam tractar sobre la Creació. L'acabàvem recordant que Déu té cura de les seves criatures i vetlla especialment per cada dona i cada home, disposant les coses perquè cadascú pugui assolir la felicitat eterna. Jesús mateix, al sermó de la muntanya, va fer una commovedora crida a la confiança en la Providència amorosa de Déu: «No us preocupeu, pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. [...] El vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat» (Mt 6,31-32).

Tanmateix, el sofriment, el dolor, l'angoixa... són companys inseparables en el camí de la vida. Cada dia ens toquem de manera més o menys propera amb la realitat de l'existència del mal. La pregunta sorgeix, llavors, inevitablement: Si Déu és amor, si ell és infinitament bo, com és possible que el dolor estigui present amb tanta força en la vida dels homes?

L'interrogant sobre el misteri del mal no té pas una resposta fàcil. Per a alguns esdevé pedra d'entrebanco; només hi veuen dues opcions possibles: o bé no hi ha Déu i el món és desesperadament absurd, o bé Déu no ens estima i ens ha abandonat a un destí llastimós.

Aquest raonament és fruit d'una actitud orgullosa que no accepta la nostra condició de criatures. És cert que resulta molt difícil aprofundir, només amb la llum del nostre enteniment, en l'enigma del dolor. Però, qui som nosaltres per pretendre «donar lliçons» a Déu sobre com hauria d'haver fet el món?

La realitat és que no hi ha en la filosofia respostes convincentes al problema del dolor. Tan sols s'hi pot donar resposta des del conjunt de la fe cristiana, des de la revelació: aleshores sí que podem albirar-ne el sentit. La criatura només pot trobar la felicitat completa en la perfecció infinita del Creador. Déu no és de cap manera, ni directament ni indirectament, la causa del mal. Déu no

vol el mal, no pot voler-lo, seria contrari a la seva naturalesa. Ell només vol per a nosaltres la felicitat.

Així, doncs, l'única argumentació raonable que podem fer és la següent: «Déu m'estima, ho sap tot i és totpoderós. Per tant, si ell permet aquesta circumstància dolorosa per a mi o per als qui estimo, és perquè sortirà d'aquí un bé més gran.» Sant Pau ho explica succintament: «Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen» (Rm 8,28).

I l'encarnació del Fill de Déu ens aporta nova llum: Jesús va morir a la creu i va ressuscitar per vèncer l'arrel de tots els mals, que és el pecat. Els qui han seguit l'exemple de Jesucrist, els sants, han procurat alleujar els sofriments dels qui tenien al costat mitjançant el seu treball, el servei, la comprensió, la caritat. I quan eren ells els qui patien, han aprofitat el seu dolor per servir els altres, unint-se amb alegria als patiments de Jesús redemptor.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Llucià Pou Sabaté
Historiador i teòleg

Els sants no tenen por d'estimar

Aquests dies hem pogut participar en la celebració de la declaració de virtuts heroiques de la fundadora de les Josefines, Caterina Coromina; i de la festivitat de Josepmaria Escrivà, quan comença el cinquè aniversari de la seva canonització. És motiu d'alegria veure les obres de caritat que s'estenen a països més llunyans, i també a les nostres terres. Voldria fixar-me en dos aspectes que apleguen aquestes dues celebracions: no tenir por del món i el testimoni de l'amor.

«Mar endins!», va suggerir Joan Pau II de feliç memòria, a l'entrada del nou mil·lenni. Anem endins amb Jesús, en la seva barca. Ens diu que no tinguem por, que Ell és amb nosaltres. Aquest missatge és molt important: Jesús salva, és amb nosaltres. De vegades, però, tenim por, no pensem que Déu només és amor i misericòrdia. Penso com s'ha desenvolupat el progrés, precisament en països d'arrels cristianes... Però hem tingut por de les conseqüències d'aquesta evolució del món, potser cercant una seguretat, per no «tancar-nos» amb coses «noves», hem continuat amb allò «tradicional», i hem deixat tants camps en mans de gent que no compta amb Déu. I així, molts cristians s'han retirat dels camps de la política, premsa, activitats econòmiques...

Però a la Bíblia veiem que Déu ha fet les coses bones (i quan va fer l'home i la dona els va veure molt bons), i no hem de tenir por de les coses del món, ja que l'home ha estat posat en el món per conrear i guardar aquest jardí de la creació. El món és casa nostra, som a la casa del Pare, i és aquest el món que hem de santificar amb la nostra vida d'amor. Aquest missatge de ser del món sense ser mundans, es fonamenta a fer les coses amb Jesús, a qui trobem cada dia i amb ell continuem la redempció, essent «sal de la terra», «llum del món».

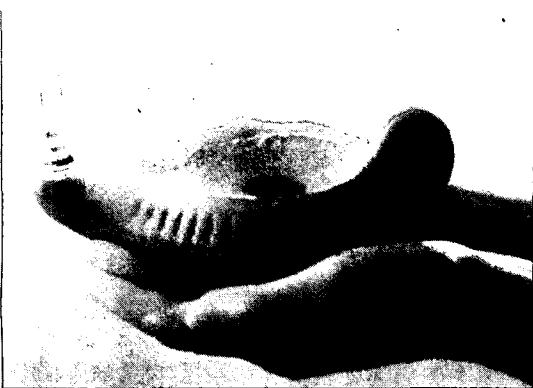
Aquesta tasca és especialment important en tres camps: 1) la família: la fidelitat en l'amor, entre els esposos, amb els fills; 2) la joventut, avui tant necessitada d'exemples

d'amor i d'autoritat, de bona educació i de formació religiosa i de virtuts, i 3) la cultura, on es vol excloure Déu en una idea equivocada que llibertat és absència de pensament, d'idees. Hem de treballar en una sembra de bona llavor, en els diferents mitjans de transmissió i creació de cultura. Participar en aquest món que estimem apassionadament.

Des que Jesús s'ha encarnat, no hi ha realitats de la terra profanes. Es tracta de no estar com esclaus en el món, avorrits, sinó d'estimar la vida, transformar la prosa diària en vers heroic. La vida és com una cançó, que té una lletra i una música. La lletra és el que toca fer, cadascú té les seves obligacions. La música és el que dona sentit a tot, ve

del cor, és l'amor que posem en el que fem. D'això, ens n'ha parlat el Sant Pare en la seva encíclica: som feliços, estem realitzats, quan estimem. Hi ha més alegria en donar que en rebre, «l'amor creix a través de l'amor», s'eixampla la nostra capacitat d'estimar, i de felicitat, per tant. L'amor ve de Déu i per això tendeix a l'infinit. Tot amor ens parla de Déu, i com els sants també nosaltres volem veure Déu, cerquem el rostre de Jesús. Però aquest amor apassionat no és suficient, no som àngels,

també hem de sentir-nos estimats, sentir-nos a casa. És un segon element de l'amor, que el Papa també ha remarcat: necessitem estimació, si no, ens quedem secs, marcats... Tots sabem que quan ens sentim estimats ens quedem en aquell lloc, ens sentim a casa nostra, això ho hem notat molts. A l'Església, als diferents apostolats o llocs on fem comunitat, hem d'estimar així com han fet amb nosaltres, perquè a través d'una mirada d'amor continuem fent veure Jesús. Per últim, hi ha un tercer element en aquesta vida que vol ser feliç: la creu. Quan no trobem aquella estimació que esperàvem, diem a Jesús que volem participar de la seva creu. I comentava sant Josepmaria que la creu no és una «cursileria», perquè l'amor no és plaer, és sacrifici ofert, que omple d'alegria: l'amor té sempre aquesta cara i creu, alegria amb un punt de plor, però amb l'esperança del gaudi etern.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El camí vingué fins a nosaltres

Sant Agustí, en el *Sermó 365 C*, escriu: «No prescindeixis de la humanitat de Crist, però no t'hi quedis; el qui es vulgui estancar en el camí mai no arribarà a la meta. Aixeca't i camina; Crist, com a home, és el teu camí; com a Déu, la teva pàtria. La nostra pàtria: «la veritat i la vida»; el nostre camí: «La Paraula es va fer carn i habità entre nosaltres.» Sentíem peresa per caminar, i el camí vingué fins a nosaltres; puix que el camí vingué fins a nosaltres, caminem. Crist, com a home, és el nostre camí: no abandonem el camí per assolir el Fill unigènit de Déu, igual al Pare, transcendent a tota criatura, coetern amb el Pare, dia sense dia i artífex de la fe.»

He llegit aquest text en una tesina defensada a l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. Un text que invita a anar endavant en la vida cristiana. Un text que ens remet a l'inici o pròleg de l'evangeli segons sant Joan i que,

abans de la reforma litúrgica del Vaticà II, es llegia al final de cada missa. Venia a ser un record constant de l'Encarnació del Verb de Déu, el gran esdeveniment de la història de la salvació. Encarnació del Fill de Déu que es féu en tot igual com nosaltres, llevat del pecat. Pobresa del pessebre i pobresa de la Creu. Esplendorós esclat de llum en la resurrecció.

L'afirmació agustiniana ens mena a recitar aquesta oració de la litúrgia del quart diumenge d'Advent: «Info-neu, Senyor, la vostra gràcia en els nostres cors. I feu que els qui, per l'anunci de l'àngel, hem conegut l'encarnació de Jesucrist, el vostre Fill, siguem conduïts, per la seva passió i la seva creu a la glòria de la resurrecció.»

La meta no és lluny, perquè el camí ha vingut fins a nosaltres! Caminem sense peresa. Amb generositat. El camí ens infondrà la seva joia.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Camells

Si hi ha un animal lleig en aquest món és el que ocuparà el meu comentari. Té una silueta ridícula, un caminar desmanegat i lent i, quan el veiem de prop, pensem que no hi ha res més horrorós com el seu cap. És l'animal més obediència que he conegut mai. Quan el cameller el crida, s'abaixa dòcilment perquè el munti qualsevol, sense protestar. S'alça llavors amb gran prestesa. Ja sigui d'un gep o de dos (*Camelus dromedarius* o *Camelus bactrianus*), a tots dos aquest promontori superior els serveix per acumular greixos, que aniran cremant a mesura que passin els dies sense trobar menjar. A l'estómac hi guarda aigua, necessària per solcar llargues distàncies. El beduí ho aprofita tot, d'aquest animal: pell, pèl, carn i ossos. L'israelita, en canvi, no en menja la carn perquè, aparentment, l'animal no és remugant de peül·la partida, característica que li permet caminar sense enfonsar-se en l'arena. La silueta d'una caravana a l'horitzó és fascinant, i més si ens imaginem que algun exemplar dels que albirem el munta una reina de Saba, com la que va visitar Salomó a l'om d'un d'aquests animals. Ajuda, al qui no pugui traslladar-se a terres orientals, sentir el poema simfònic *En les estepes de l'Àsia central*, de Borodín, i deixar que la imaginació voli.

Des d'Abraham s'esmenta a la Bíblia el camell, però mai no va ser un animal d'aquella terra. L'episodi en què més vegades se l'esmenta és el del viatge del servent del patriarca a la recerca d'esposa per a Isaac. Jesús s'hi va manifestar amb ironia quan l'esmentava. Va dir que és més fàcil que un camell passi per l'ull d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne del Cel. També condemnava aquells hipòcrites que colen un mosquit i després s'empassen netament un camell. Advertim que, tot i els piadosos comentaris, a Jerusalem no hi va haver mai cap porta que s'anomenés «de l'agulla», almenys els arqueòlegs no l'han trobada. Els qui vulguin perdonar al Mestre la seva exageració semítica, ho tenen difícil. No oblidem que l'ensenyament és més expressiu si s'utilitza la caricatura, que no si es fa amb la suavitat d'un dibuix d'Ingres.

Si volem emetre un judici ètic sobre l'animal, aleshores sí que el camell es mereix un excel·lent. Suposo que hi deu haver, o en algun moment hi ha hagut, camells salvatges, en algun país llunyà. No ho sé del cert. És un animal sofer, tan aviat carrega embalums enormes com s'avé a passejar el turista que té el caprici de pujar sobre el seu llom. Val per a qualsevol servei i els seus excrements, a més, són aprofitats com a combustible. Pell i pèl de l'animal serveixen per cobrir les khaimas beduïnes o per confeccionar vestits com els que portava Joan Baptista. Se m'acut, pensant en ells, que a l'Església hi ha membres servicials, anònims, que s'hi assemblen. Em ve a la memòria aquell sagristà de *Los comulgantes* de Bergman, d'entrada ignorant i neci, que il·lumina amb la seva simplicitat el torturat ministre sagrat. I continuo pensant i recordo solteres o vídues i vidus que, en parròquies, convents i associacions realitzen una funció anònima, ignorats i fins i tot menyspreats. La seva tasca assegura continuïtat, netedat i atenció. I recordo que la seva aparença potser de vegades resulta xocant però la seva feina ha de ser molt apreciada pel Pare Celestial, que no es fixa en aparences, que són efímeres, sinó en el que és ocult. En l'eternitat d'eternitats del Regne del Cel aquests servidors anònims gaudiran, de ben segur, de l'esplendor que es mereixen, i tants d'altres, brillants herois de televisió, no seran admesos, per la pobresa de les vanitoses i egoistes vides que han portat.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

L'Església en la democràcia

Els cristians, individualment o en grup, tenim el dret i el deure de participar en la construcció del bé de la societat. Aquesta presència, de vegades injuriada però sempre desitjable, ha experimentat en les darreres dècades un canvi de paradigma, que no ha estat prou assimilat ni per l'Església ni per la societat.

Reduir la memòria històrica al fet de cantar les excel·lències de la segona República amb motiu del seu 75è aniversari, ocultant-ne les ombres, és un exercici bastant penós. La història d'Espanya, després del Segle d'or, encadena despropòsits rere despropòsit. Però em concentro en les dues últimes etapes: la dictadura franquista i la democràcia recent. La Llei de Principis del Moviment Nacional del 1958 afirma en l'article II: «La Nació espanyola considera com a timbre d'honor l'acatament a la Llei de Déu, segons la doctrina de la Santa Església catòlica, apostòlica i romana, única veritable i fe inseparable de la consciència nacional, que n'inspirarà la legislació.» L'Església, en aquesta etapa, era determinant. Cal entendre els prolegòmens de la dictadura i la mentalitat global per interpretar aquest text jurídic. El refús al franquisme, per a alguns, es va concretar en el refús a l'Església. Això no obstant, el Concili Vaticà II va propiciar un nou tipus de presència de l'Església en la societat. La nova Constitució espanyola del 1978, a l'albada d'aquest període democràtic que estem vivint, reconeix l'existència d'una societat pluralista i aconfessional. Aquest canvi constitueix un autèntic gir copernicà en el paradigma de la veu eclesial en la societat democràtica.

La presència de l'Església s'ha d'exercir per la via de la proposta amb senzillesa i humilitat, però sense imposicions ni complexos. Per la via de la reconciliació i del diàleg, de manera que l'Església sigui un pont sobre les aigües tèrboles en una societat, de vegades, crispada. Per la via de l'afirmació dels principis sense, per això, vorejar mai els problemes (potser negar-se en rodó a la regulació de les parelles ha conduït a una solució més extrema). Per la via de la denúncia, des de l'autocrítica i la humilitat, sempre que els dèbils siguin maltractats pels poders dominants. Per la via de la convicció, argumentada de forma respectuosa, i no des de les consignes. Per la via de la llibertat, sense deixar-se manipular al servei d'interessos inconfessables. Per la via d'oferir des de l'encarnació mateixa els valors de l'humanisme cristià. Per la via de fer-se respectar des de la pròpia actitud de respecte als altres.

Què passa? Hi ha sectors de l'Església que encara no han canviat el xip i pensen que les seves paraules han de regular els principis constitucionals pel fet de ser seves i no pel valor de convicció que poden arrencar dels ciutadans i ciutadanes. El rellotge se'ls va aturar l'any 1975. D'altres, sí, anuncien l'Evangeli des de la convicció que la seva veu sona en un concert coral. Però també determinats sectors de la societat han de canviar de paradigma. Combatre l'Església no és consolidar la democràcia ni és el preu que cal pagar per superar traumes passats. Perquè amb Franco hi va haver traumes, però abans, llastimosament, també. Els cristians, homes i dones, com tots els altres ciutadans, tenen el dret (i el deure) de fer sentir la seva veu, de proposar els seus valors a la societat, de ser respectats...

Els paradigmes han canviat però hi ha mentalitats obtuses a tot arreu. Com fer present l'Evangeli de Jesús en la societat d'avui? Com respectar una opció religiosa que, malgrat tot, continua sent la majoritària al nostre país? Problema de fons, però també de tarannà.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Lliçons de vida

Ahir va ser una tarda plena de lliçons, de les moltes que rebo diàriament pels carrers del meu barri.

Mai m'hauria pogut imaginar la capacitat de patiment que té la gent. Això d'una banda. De l'altra, la germanor que els pobres, i fins i tot, els exclosos, poden arribar a generar.

Havia sortit, com altres dies, amb una companya meua del voluntariat, a visitar una família que ha estat víctima d'un desnonament. És una de les moltes històries semblants que veiem sovint. Un pis de lloguer, una mala distribució dels pocs diners que poden arregar, una bona dosi de desestructura personal i familiar en tots els membres de la família... algunes coses a afegir; per exemple, una mare cega, i un fill que no surt de la beguda, el porro i el carrer. El sou que una altra filla porta a casa no dona per a tot. I la manca de visió realista fa la resta: l'últim a pagar és el pis. Es van endarrerint un mes i un altre pensant que podran pagar-ho de cop quan les coses els vagin millor. Però les coses van de mal borràs i arriba un moment en què l'amo del pis els en fa fora. No és la primera vegada i hom té por que no sigui la darrera.

Resultat: al carrer tota la família, de la nit al dia amb els trastos, que, de moment, els guarden en un magatzem de Serveis Socials. I quan dic tota la família estic parlant d'una mare cega, tres fills i un nét de cinc anys.

Comença un itinerari d'habitació en habitació. Primer una sense llits ni condicions higièniques mínimes on s'arreglen tots cinc en uns matalassos, mentre l'amo del pis els cobra 200 euros que amb prou feines treuen del sou de la noia. Després una altra habitació semblant sense gairebé poder sortir per por de la mestressa que té un geni de mil dimonis... En aquestes circumstàncies, i per acabar-ho d'arrodonir, l'únic sou de la noia se'n va en orris perquè la fan fora de l'empresa. Li diuen que la

veuen distreta i que no rendeix el que havia de rendir... I no li renoven el contracte que li havien fet per tres mesos. I és clar que havia d'estar distreta i angosiada!

Aquesta és la història. I ara tornem a la meua tarda d'ahir.

Havíem quedat amb la meua germana gran al carrer Princesa a les 17 h. No va aparèixer a l'hora assenyalada, ni una estona més tard, i li vaig trucar al mòbil. Em va donar una d'aquelles excuses tan comprensibles en gent que viu ja no al dia, sinó a l'hora. La meua companya i jo vam continuar el nostre recorregut.

Pel camí ens vam trobar una dona que conec de fa anys i ens va fer pujar al seu pis perquè ens adonéssim on vivia i en quines condicions. Patètiques, efectivament. En sortir, una noia, amb aparença d'okupa, se'ns afegí, perquè coneixia la meua amiga i l'estava ajudant. Segons sembla, ella i uns quants amics es dediquen a fer fotos d'habitatges en condicions deplorables i les envien a l'Ajuntament...

Vaig pensar que hi ha jovent amb inquietuds, encara que el seu aspecte digui el contrari.

Havíem entrat en un dels carrers on viu l'altra família, quan veiem arribar a la del desnonament, amb la mare cega i tot. La nostra sorpresa va ser gran: venien de protestar davant de l'Ajuntament perquè són a la llista de les cases del patronat fa anys i encara tot són promeses... «Ara ens estem amb una família que ens ha acollit a casa seva», ens van dir.

I aquí ve la segona gran lliçó de la tarda: la família era, precisament, aquella a la qual nosaltres ens dirigíem. Són també cinc, ho passen magre i han estat en la mateixa situació fa uns mesos, fins que van aconseguir un pis de protecció. I ara acollien tota una família.

Jo només em pregunto, qui de nosaltres, els qui no ens hem vist mai literalment al carrer, fariem això mateix?

Zoom

Eduard Brufau

Terry Wallis, un mecànic nord-americà, va patir fa 19 anys un accident de cotxe que el va deixar en coma. No semblava que hi hagués cap possibilitat de millora fins que fa tres anys va recuperar la consciència i va començar a dir algunes paraules. Avui ja és capaç de parlar, fer bromes amb la família i moure les cames i un braç. Els metges han determinat que les seves neurones s'havien regenerat lentament durant tots aquests anys i que el procés encara continua. Es tracta, és clar, d'un cas poc habitual, però és un exemple de les possibilitats inimaginables de l'ésser humà.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

CARTES DEL LECTOR

Construir

Si alguna cosa falta en aquest món és una roca on sentir-se salvat. S'està construint sobre dogmes que no aguanten l'ésser humà. Dogmes inventats que es difonen a través de la publicitat i les modes. Jo els reduiria a «tothom ho fa, per tant, és bo». Les conseqüències ja es veuen: divorci exprés, dictadura en l'elecció de col·legi, enriquiment fàcil i aplaudit, encara que sigui en detriment dels altres...

Hi ha una llacuna d'ètica i moral en tots els àmbits, que repercuteix molt negativament en la societat. Però, qui sap avui què és l'ètica i la moral? A mi me les van ensenyar els pares, catòlics de dit i fet, i també a l'escola. Després jo vaig escollir.

M. LUISA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

No sentir-se sol

Amb aquestes breus paraules només vull donar suport a aquella persona que va escriure al Dr. Mateo i que li va respondre al consultori al número de *Catalunya Cristiana* corresponent a l'1 de juny del 2006.

Vull animar aquella persona perquè no se senti sola i que pensi que l'Església resa pels malalts; totes aquestes pregàries no són en va. Déu també està present en els moments en què ens veiem deseparats.

MARIA VALL GES
Barcelona

Comunicació per Internet

Voldria fer un incís sobre la visió que té el Dr. Joan Antoni Mateo sobre la comunicació per Internet. En una columna seva d'«El Consultori» (22-6-06) titulada *Xats*, considera poc adequat que les persones usin aquest mitjà per comunicar-se.

Jo penso que no hem de veure mal on no n'hi ha. I que hem de respectar la forma de comunicar-se de cadascú la seva forma de comunicar-se. Sense posar més barreres a les coses que les de la pròpia lògica i el sentit comú. Senyor Mateo, de xats n'hi ha des dels més banals, fins als utilitzats en classes d'universitat, passant pels que creen persones amb aficions o temes d'interès comuns.

Benet XVI i les famílies

Quan recordem les notícies dels mitjans de comunicació de l'any passat, el cardenal Ratzinger era qualificat de «conservador dur» pels seus plantejaments. No seria com Joan Pau II, de tan feliç memòria, però en poc temps hem quedat sorpresos del que ha dit i el que ha fet.

A Colònia, els joves van vibrar amb el Papa. La seva encíclica ha fet reflexionar i és molt assequible per als qui no són entesos en la matèria. Va visitar Polònia; un alemany que anava a tancar ferides passades. Com diu la seva encíclica *Déu és amor*, està convençut que l'amor de Déu té prou força per tancar totes les ferides si escoltem l'Evangeli i el posem en pràctica.

Els dies 8 i 9 de juliol va ser sensacional sentir el

Vostè diu, Dr. Mateo, que «molta gent s'ha endut grans desenganys i en-surts per haver-se refiat massa d'aquest mitjà comunicatiu tan innovador». Segur. Però crec que no és correcte dir això per dissuadir altres persones a fer un bon ús de la xarxa. Perquè també és absolutament cert que Internet pot haver influït positivament en la vida d'algunes persones. I persones que mai no s'han arribat a veure de cara han acabat tenint una gran admiració i confiança l'una per l'altra.

Com tracta vostè una persona a qui saluda per primera vegada? Amb naturalitat, oi? Doncs jo penso que per Internet hem de tenir la mateixa actitud que a la vida real: clissar de lluny els que mostrin actituds interessades o estranyes, però alhora no tancar les portes al bé que pugui arribar-nos.

Fa molt bé de dir que en «l'ús dels xats cal aplicar les regles bàsiques d'una comunicació sana: rectitud d'intenció, veracitat, sinceritat i, parlant cristianament, caritat». Doncs si és així, quedem-nos amb això i afegim-hi les precaucions que facin falta. Però si us plau, no prediquem la desconfiança envers aquells que precisament confien en nosaltres per ser ajudats a portar una vida més cristiana.

MIQUEL SOLER I RAMON
Sabadell

El miracle de Mn. Jordi Carrera

En un altre escrit publicat en aquesta mateixa pàgina ja indicava, en referir-me a la mort de Mn. Jordi Carrera, que era un sant. El que molta gent no sap és que en vida va fer un miracle, potser més d'un.

Diuen que en sortir d'una reunió de sacerdots Mn. Jordi es va trobar pel carrer amb un pobre que li va demanar caritat. Uns cèntims per poder sopar aquella nit. Compungit, li va dir que no duia res. I per demostrar-ho es va girar el folre de l'abric que portava. I, quina va ser la sorpresa, quan del folre interior li va sortir un bitllet de mil pessetes, que va donar al pobre. Semblava un miracle, i així va córrer la veu uns dies. La cosa es va aclarir quan es va adonar que

l'abric no era el seu. En sortir de la reunió, amb la seva pressa de sempre, va agafar, inconscientment, l'abric d'un company.

Ara bé, Nostre Senyor, a vegades té coses molt curioses a les quals no acostumem a donar importància. Per exemple, Mn. Jordi surt a tota velocitat de la reunió. Com bé sabem, era alt i prim, i és difícil pensar que un abric que no és el seu tingués la seva talla. Podia ser despistat, però potser no tant. I precisament troba un pobre que li demana diners per sopar. Jo crec que va ser un miracle. La seva manera de viure, la seva fe, el seu ser a tants llocs de compromís, ell que semblava tan poca cosa... potser no ho sabrem mai, però segur que aquest no va ser el seu únic miracle. Ell, des del cel, ens pot ajudar.

JOSEP BOSCH i MERCADER
Cassà de la Selva

«Sólo ante el peligro»

Segons una enquesta realitzada per la Universitat Complutense de Madrid, les dades que s'aporten sobre l'assetjament als professors confirmen una percepció social generalitzada: un terç dels enquestats reconeix haver estat acorralat pels seus alumnes en edat adolescent. No hi ha dubte que existeix un drama. En la mateixa enquesta els professors es queixen de la solitud que han d'afrontar la situació, ja que no reben suport ni dels pares ni de les administracions públiques. És molt cridaner que només el 6,1 % dels docents confiï en la Conselleria d'Educació de la comunitat autònoma corresponent.

Sembla, en efecte, que els polítics, una vegada inaugurades les instal·lacions i escolaritzats els joves a efectes estadístics, procurin desentendre's d'un problema complex i difús. Un company, professor d'un centre públic, em comentava que de vegades té la sensació de trobar-se, «sólo ante el peligro», sol davant el perill. Per tot això, no és estrany que entre els educadors siguin freqüents les baixes per depressió o per desajustaments emocionals. Les nostres aules s'estan convertint en l'escenari quotidià d'un conflicte que els professors han d'afrontar en solitari, amb mitjans escassos i de vegades, només de vegades, sense comptar amb el suport imprescindible de la direcció del centre.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Imposar la fe?

—Sóc catequista i al meu grup de Confirmació tinc una noia molt difícil. He parlat amb ella i m'ha dit que ve obligada i que ella no vol rebre la Confirmació. Els seus pares li diuen: «Rep la Confirmació i després tu ja decidiràs si vols continuar o no...» He de parlar amb els seus pares sobre el tema? Que potser puc imposar la veritat i la fe?...

—L'adolescència sol ser un moment difícil i complicat. Cal aclarir la pròpia escala de valors i al mateix temps fer-ho amb llibertat, cosa bastant difícil amb la pressió de tota mena que l'adolescent rep de l'entorn. Moltes vegades els nois i noies, aparentment rebels i molt lliures, se senten profundament coaccionats i, en realitat, en públic i en grup expressen opinions que realment no comparteixen. Evidentment s'imposa un diàleg atent i seriós amb aquesta noia, en privat, per veure el que realment pensa i fer-li veure la consistència o no del seu pensament. Vostè em pregunta si ha de parlar amb els pares. Evidentment. Però abans ha de parlar amb el rector, que és l'últim responsable a la parròquia de la formació catequètica. Crec que un noi o una noia de catorze anys ha de saber per què és en un grup de Confirmació, i hi ha de ser per una certa convicció, almenys a partir de determinades sessions de catequesi. Quin sentit tindria preparar-se per a una cosa que es desconeix absolutament o no es desitja? Els pares cristians tenen l'obligació d'esforçar-se per educar cristianament els seus fills. Això comprèn la voluntat de transmetre la fe en família, la qual cosa no equival mai a imposar la fe. La fe es viu i es proposa vivint-la i aprofundint-la. Ens hauríem de preguntar quina vivència de la fe hi ha en moltes famílies que inscriuen els seus fills a la catequesi de la Comunió o de la Confirmació. Tot i això, els pares d'aquesta noia fan bé de fer participar la seva filla en el grup de preparació a la Confirmació. Crec que és el seu dret i el seu deure. Una cosa diferent seria que aquesta noia rebés el sagrament sense desitjar-lo ni voler-lo. Això s'ha d'evitar absolutament. La fe, la veritat de la fe i la vida de la fe no s'imposen mai. Per la seva mateixa naturalesa impliquen una disposició de recepció lliure i responsable. El raonament dels pares quan diuen a la seva filla que rebí la Confirmació i que després ja veurà si vol continuar com a cristiana o no, és absolutament erroni. Més aviat s'ha de dir: decideix-te a perseverar en la fe i per a això rep la Confirmació. La qüestió és prou seriosa per tractar-la amb el deteniment que es mereix. No s'ha d'administrar mai un sagrament ni rebre'l si no hi ha un coneixement i una acceptació mínima en la fe que es demana.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

MARIA VALLDOSERA DE MONTCUSÍ
Tarragona

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps durant l'any

(Salteri: setmana 3)

JULIOL

16. Diumenge

XV de durant l'any, Verd. Lectures: Amós 7,12-15 / Salm 84 / Efesis 1,17-18 / Marc 6,7-13
ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu del Carme. Santes, Magdalena Albrici de Como, rel.

Festa Major: a Alàs i Cerc, Calafell, Callús, Carme, Navata, Olesa de Bonesvalls, Pratdip, Quart, Sant Andreu de Llavaneres, Sant Gregori, Sant Martí Sarroca i Súria.

17. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Isaïes 1,10-17 / Salm 49 / Mateu 10,34-11,1

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Aleix, pelegrí; Lleó IV, p.; Santes, Justa i Rufina, vg. i mr.; Marcel·lina, vg.; beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i comp., mr.

18. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Isaïes 7,1-9 / Salm 47 / Mateu 11,20-24

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Frederic, b. i mr.; Santes, Marina, vg. i mr.; Sinforosa i fills, mr.

19. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Isaïes 10,5-7.13-16 / Salm 93 / Mateu 11,25-27.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Símmac, p.; Pere de Cadireta, rel.; Santes, Àurea, vg. i mr.

20. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Isaïes 26,7-9.12.16-19 / Salm 101 / Mateu 11,28-30. Si es vol: Sant Apol·linar (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Elies, prof.; Torlaci, b.; Pau i Sisenand, diac. i mr.; Santes, Margarida, vg. i mr.; Liberata, vg. i mr.

Festa Major: a Palafrugell, la Riera de Gaià, Santa Margarida de Montbui i Santa Margarida i els Monjos.

21. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Isaïes 38,1-6.21-22.7-8 / Isaïes 38,10-16 / Mateu 12,1-8. Si es vol: Sant Llorenç de Bríndisi (MLI), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Daniel, prof.; Santes, Pràxedes, vg.

22. Dissabte

Santa Maria Magdalena (MO), Blanc. Lectures: Miquees 2,1-5 / Salm 9 / Joan 20,1-2.11-18
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teòfil, mr.; Menelau, ab.

Festa Major: a Avinyonet de Puigventós, Corbera de Llobregat, la Masó, Masquefa, la Nou de Gaià, el Pont d'Armentera, Pontons i Pradell de la Teixeta.

Lectures bíbliques

Diumenge XV de durant l'any

Lectura primera

Am 7,12-15

Lectura segona

Ef 1,3-14

Vés a profetitzar el meu poble

Lectura del profeta Amós:

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí, fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat.» Amós li respongué: «Jo no sóc profeta ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor, i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrere els ramats i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble".»

Salm responsorial

84

Jo escolto què diu el Senyor:

Déu anuncia la pau al seu poble.

El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, i la seva glòria habitarà al nostre país.

R. Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.

La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la bondat i la pau; la fidelitat germinarà de la terra, i la bondat mirarà des del cel. **R.**

El Senyor donarà la pluja, i la nostra terra donarà el seu fruit. La bondat anirà al seu davant, i la pau li seguirà les petjades. **R.**

Déu ens elegí en Crist abans de crear el món

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel: ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fòssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

[En ell hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fòssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres vau escoltar l'anunci de la veritat, la Bona Nova de la vostra salvació i, després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa.]

Al·leluia

Cf. Ef. 1,17-18

*Que el Pare de nostre Senyor Jesucrist
il·lumini els ulls del nostre cor
perquè coneguem a quina esperança ens ha cridat.*

Evangelí

Mc 6,7-13

Jesús comença d'enviar els dotze

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçar. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espelseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells.» Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

«L'esclerosi del cor» (Mateu 19,8)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La família, encara

Quan escric aquestes ratlles encara no s'ha celebrat la conclusió de la Trobada de Famílies a València, però el tema no està pas limitat a uns dies d'encontre, per molt fructuós que pugui resultar. Per això, el matrimoni i la família són sempre un tema actual.

Quan Jesús va parlar de la parella, a instàncies dels seus interlocutors que li objectaven el fet del «repudi» mosaic, va apel·lar al problema de l'«esclerosi del cor» (*sklerokardia*) com a motiu d'una legislació que permetia la separació dels cònjuges; però no va deixar d'anomenar pel seu nom una nova unió, mentre un dels dos viu: adulteri. Un cor «escleròtic» és un cor que ha perdut l'agilitat d'estimar, que ha quedat aferat a si mateix, que ha acumulat massa elements negatius...

En un remarcable article publicat a ABC (3/7/2006), el bisbe de Bilbao i president de la Conferència dels Bisbes d'Espanya, Mons. Ricardo Blázquez, pren aquest text de l'evangeli com a punt de partida per la seva reflexió:

«Quina medicina hi ha, diu, per curar l'«esclerosi del cor», perquè l'amor entre l'home i la dona no pari de sostenir la unitat i viure així segons el projecte de Déu sobre el matrimoni, en el qual els esposos trobaran la benedicció? Per vèncer la duresa del cor va anunciar Jesús l'Evangeli de la misericòrdia entranyable (Col 3,12) i va atorgar la capacitat de compadir-se.»

El bé de la humanitat i el do de l'Esperit

El matrimoni, com a tal, pertany a les realitats de la creació. Les característiques fonamentals de la llibertat (que, en el fons, suposa l'amor), del compromís de fidelitat total i perdurable, i de l'obertura al fruit de les relacions matrimonials que són els fills, no són exclusives del sentit cristià del matrimoni, i no es pot anomenar matrimoni —per molta propaganda política i mediàtica que s'organitzi— una altra forma de convivència en la qual alguna d'aquestes característiques sigui absent. Aquesta realitat matrimonial és de veritat la cèl·lula de la

societat, que reposa sobre ella com un fonament segur, i obre per a l'ésser humà una promesa de felicitat, quan és viscuda amb generositat.

Quan aquesta realitat és feta entre dos cristians, i la seva aliança és «en Crist» —com es deia en els primers segles— i en l'Església, i és segellada pel do de l'Esperit, el matrimoni es converteix en un memorial de la Pasqua de Crist, que es lliurà a si mateix per la seva esposa, l'Església. És un sagrament.

Una realitat que demana ajuda

Una parella d'esposos no interessa només a ells, sinó a la societat i a l'Església, i dels dos necessita ajuda. La feblesa humana demana ser ajudada, no sols en la salut corporal —quanta preocupació, en aquest sentit, en la nostra societat, tan poc proporcionada a la preocupació per la salut mental, espiritual, moral...!— sinó en la seva globalitat, per bé que amb respecte a la llibertat. Ajuda per no caure en l'esclerosi del cor.

Els cristians ajudem les parelles, les

famílies, quan les defensem de les tergiversacions i de les confusions ideològiques, quan els donem testimoni de l'evangeli de l'amor cristià, quan preguem per elles i amb elles. Però també quan, lúcidament, denunciem els entrebancs que hi ha, i potser ells mateixos posen, en el camí de la seva felicitat. L'article citat abans de Mons. Blázquez enumera uns quants d'aquests entrebancs: «Que els joves puguin contraure matrimoni al seu temps, sense retards indefinits pel preu inassequible de la vivenda i la precarietat laboral; que els casats puguin fer compatible la cura de la família i l'exercici de la professió; que trobin suport en les institucions per a l'atenció dels malalts i dels ancians; que l'ambient cultural sigui propici per a l'educació dels fills i la fidelitat dels esposos; que es reconegui als pares la responsabilitat primordial, i per tant el dret i l'obligació d'educar els seus fills segons les seves conviccions morals i religioses; que les lleis no posin en perill l'estabilitat del matrimoni, i fins la seva identitat...» Treballar perquè tot això sigui realitat és ajudar la família.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Bríndisi, sud d'Itàlia, l'any 1559
- ☐ Caputxí cèlebre per les seves prèdiques
- ☐ Va intercedir per trobar el consens entre regnes
- ☐ Va morir a Lisboa l'any 1619
- ☐ Canonitzat el 1881 per Lleó XIII

El seu nom de laic era Giulio Cesare Russo. De ben petit va quedar orfe i un oncle seu capellà assignat a la catedral de Sant Marc de Venècia es va encarregar d'educar-lo. Més tard es va formar amb els caputxins, a l'orde dels quals va acabar entrant quan tenia setze anys. Va ser llavors que va prendre el nom de Llorenç. Com que tenia capacitats per als estudis, els seus superiors el van enviar a estudiar a la universitat de Pàdua, on va cursar teologia, filosofia, grec i hebreu.

Acabats els estudis, sant Llorenç de Bríndisi ja estava preparat per ser un bon predicador, i no va decebre gens. Ben aviat va començar a predicar per tot el nord d'Itàlia i, vist l'èxit que tenia, va ser enviat a Alemanya per combatre verbalment el luteranisme. A poc a poc, gràcies

Sant Llorenç de
Bríndisi

a la seva tasca, el nostre sant es va fer conegut i va arribar a ser general de l'orde. Però el seu prestigi no només va créixer dins de l'Església, sinó també entre els màxims dirigents polítics de l'època: reis i emperadors. Així l'emperador alemany Rodolf II el va requerir perquè l'ajudés en la guerra contra els turcs, i va participar en una batalla en terres hongareses, on va fer de capellà de les tropes cristianes.

Al llarg de la seva vida va fer diverses tasques diplomàtiques. La darrera el va dur a la cort castellana, per convèncer el rei Felip III que retirés el virrei espanyol a Nàpols, l'actitud del qual era molt qüestionada per força sectors socials. Va morir mentre duia a terme aquesta missió, concretament a Lisboa. El papa Joan XXIII el va proclamar doctor de l'Església l'any 1959.

El municipi de Medjugorje, de tot just 4.500 habitants, constitueix enmig de Bòsnia i Hercegovina un petit enclau catòlic rodejat de poblacions musulmanes.

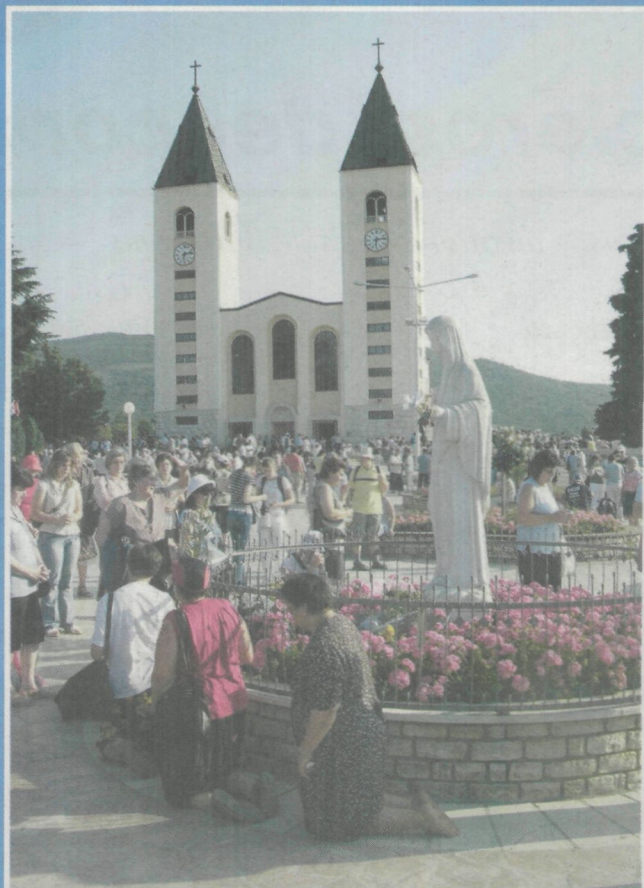
El Pobrado, també anomenat turó de les aparicions, va ser un dels primers indrets en què els vidents asseguren haver rebut el juny del 1981 l'aparició de la Mare de Déu.

El sagrament de la Reconciliació és a l'abast dels pelegrins durant tot el dia i en gairebé totes les llengües al voltant del santuari.

L'objecte sagrat per excel·lència de Medjugorje és el rosari, que al santuari es resa públicament cada tarda en diversos idiomes abans de l'Eucaristia.

La parròquia de Sant Jaume Apòstol, dirigida pastoralment pels frares franciscans, rep anualment la visita en peregrinació de més d'un milió de persones.

El Via Crucis, representat solament pels frares franciscans, és una de les dures pràctiques de la peregrinació que atrau cada dia milers de persones.

Medjugorje en imatge

A Medjugorje la fe entra pels cinc sentits. També pels ulls. Una de les seues carrers deixa a la retina del pelegrí un sens fi d'imatges que, o altra, evocuen la transcendència. La interpel·lació és inevitable: observa no té explicació sense l'existència de Déu. Amb molta freqüència formant part del paisatge, els pelegrins manifesten la seva fe en els més petits detalls més mínims. I sol ser una fe senzilla, sense il·luminisme, basada en la pràctica dels sagraments, en l'oració, en el recolliment... Independentment de l'autenticitat de les aparicions, Medjugorje, com ens mostren les imatges, s'ha convertit en aquests darrers 25 anys en un focus potent d'esperança que gairebé tot convida a mirar cap amunt.

Fotos

Els pelegrins, acompanyats normalment per algun sacerdot, viuen immersos en un clima de silenci i pregària, encoratjats per un fort desig de conversió.

nnement al turó Kricevac, devocionals que a Medju-pegrins.

Nombrosos religiosos i religioses de les més diverses congregacions acudeixen durant tot l'any al santuari de Medjugorje des de tots els racons del planeta.

je
es

passejada pels
e, d'una manera
le. El que s'hi
a naturalitat,
seva fe fins als
s, basada en la
endentment de
s imatges, s'ha
itualitat en què

Samuel Gutiérrez

La calor terrible que a l'estiu assota aquesta regió no és cap impediment perquè els pelegrins continuïn acudint massivament al santuari i participin en les celebracions.

Fins a sis congregacions religioses tenen comunitat estable a Medjugorje i algunes d'elles fins i tot han nascut sota l'espiritualitat que proposa la Reina de la Pau.

L'eucaristia de celebració del 25è aniversari de les aparicions va ser concelebrada per més d'un centenar de sacerdots, inclòs algun bisbe.

L'adoració eucarística, celebrada públicament diversos dies la setmana i seguida per moltíssimes persones, ocupa a Medjugorje un lloc central.

El turó de les aparicions atrau molts pelegrins que hi acudeixen en solitari per desgranar a poc a poc, des del cor, els misteris del Rosari.

De l'inici del 2006 ençà, els responsables del santuari han comptabilitzat més de mig milió de comunions repartides durant les eucaristies que se celebren cada dia.

1r Concurs fotogràfic d'Amics de Catalunya Cristiana

del 20 al 28 de setembre del 2006

BASES DEL CONCURS

L'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana organitza aquest any 2006 el primer concurs de fotografia. L'Associació convida a participar-hi tots els amics, pelegrins, subscriptors i lectors del setmanari *Catalunya Cristiana*.

CARACTERÍSTIQUES

- **Tema:** Terra Santa - Viatges d'arreu del món - tema lliure.
- **Obres:** fins a tres fotografies per autor, en blanc i negre o color, no premiades anteriorment.
- **Mida:** entre 13 x 18 i 24 x 30 cm.

Les fotografies s'hauran de presentar muntades sobre cartolina de color gris amb un marge de 10 cm.

- **Presentació:**

1. Les fotografies es presentaran sense signar i posant al dors, el títol i el tema de la fotografia.
2. El nom, l'adreça i el telèfon de l'autor aniran dintre d'un sobre que s'adjuntarà amb les fotografies. En la part exterior del sobre, hi figurarà el títol i el tema.

- **Data límit de presentació de les fotografies:** 5 de setembre del 2006.

- **Categories dels premis:** 1r - 2n - 3r per a cada modalitat.

—Un mateix autor no podrà obtenir més d'un premi.

—Les fotografies premiades es publicaran al setmanari *Catalunya Cristiana*.

—Els guardonats rebran els premis de mans del bisbe **Mons. Joan Carrera i Planas**, dins del programa d'actes que es durà a terme a la Trobada a Montserrat el **dia 30 de setembre**.

- **Devolucions:** les fotografies no guanyadores es podran recollir a la seu de l'entitat, Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis, durant el mes d'octubre.

- **Exposició:** del 18 al 28 de setembre del 2006.

- **Hora:** de dilluns a divendres de 10 a 12 h.

- **Lloc:** sala d'actes de l'entitat.

- **Jurat:** serà constituït per professionals en l'àmbit fotogràfic.

- **Veredict del jurat:** 27 de setembre del 2006.

- **Enviaments:**

Associació Amics de Catalunya Cristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis
08014 Barcelona

*Amics de
Catalunya Cristiana*

BUTLLETA DE RESPOSTA Per trametre abans del dia 25 de juliol 06

ROMIATGE A MONTSERRAT

DELS AMICS, SUBSCRIPTORS, LECTORS I PELEGRINS

amb motiu del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

Nom i cognoms:

Tel.

Adreça

Codi

Població

☐ Hi anirem amb mitjans propis

☐ Amb autocar de *Catalunya Cristiana*: 11 €

☐ Tiquets de dinar, a 19 € cadascun

(Si és tot plegat, 30 € per persona)

Podeu ingressar l'import de PAGAMENT i adjuntar-nos el comprovant, fent-ho a:

CAIXA DE PENEDÈS compte núm: 2081-0100-12-3300010800,

indicant **COMPTE MONTSERRAT i el VOSTRE NOM. Moltes gràcies.**

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis

08014 Barcelona

Telèfon: 934 092 700 - Fax 934 092 701

30

S
E
T
E
M
B
R
E

2006

Terrassa

diòcesis

Nou Seminari Major diocesà de Terrassa

■ El bisbe Josep Àngel Saiz anuncia la creació d'un seminari propi a Valldoreix

VALLDOREIX.— Pocs dies després de la celebració a Terrassa del segon aniversari de l'erecció del nou bisbat, Mons. Josep Àngel Saiz va anunciar públicament la creació d'un seminari propi per a la diòcesi. Ubicat a l'antic monestir

de les monges santjoanistes de Valldoreix, el Seminari Major diocesà de Terrassa acollirà a partir del curs vinent la formació espiritual, acadèmica, humana i pastoral d'una quinzena de seminaristes que es preparen per al sacerdoci.

Mn. Salvador Cristau, vicari general de Terrassa, ha estat nomenat nou rector del Seminari Major. L'equip de formadors es completa amb Mn. Joan Esquerda Bifet, com a assessor espiritual, i Mn. Emili Marlés, com a assessor acadèmic.

El nou Seminari Major diocesà de Terrassa, amb seu a Valldoreix, obrirà les seves portes durant el mes setembre. L'anunci de la seva creació ha estat una sorpresa, encara que matisada, ja que des de feia temps es parlava extraoficialment d'aquesta possibilitat. Després d'haver realitzat les oportunes consultes i constatat la necessitat real d'aquesta nova aposta diocesana, el bisbe Josep Àngel Saiz ha decidit constituir, en un decret signat amb data de 29 de juny, el que en un futur no gaire llunyà ha de convertir-se en un dels motors de la diòcesi: un seminari propi. Mons. Saiz respon així a les directrius del document vaticà per al ministeri pastoral dels bisbes: «El bisbe ha d'insistir de manera decidida i amb convicció sobre la necessitat del Seminari Major com a instrument privilegiat per a la formació sacerdotal i ha de treballar per tal que la diòcesi tingui un seminari major propi, com a expressió de la pastoral vocacional de l'Església particular i al mateix temps com a comunitat eclesial peculiar que forma els futurs preveres a imatge de Jesucrist, bon pastor.»

La creació del nou seminari ha estat també possible gràcies a la cessió realitzada al bisbat de Terrassa del monestir de la Mare de Déu d'Alguair i Sant Joan de Jerusalem, regentat fins ara per les monges santjoanistes. La comunitat de religioses contemplatives, molt minvada per la sequera vocacional, s'acaba de traslladar al monestir de Salinas (Alaba), i ha cedit mitjançant una aportació simbòlica el cenobi a la diòcesi. Tant per al bisbe Saiz com a per l'equip de la Cúria que ha gestionat el procés de constitució del Seminari, l'edifici de l'antic monestir de les monges santjoanistes ha estat considerat «totalment adequat per ubicar aquesta nova iniciativa diocesana».

Equip de formadors

Mons. Josep Àngel Saiz ha nomenat com a rector del nou Seminari un dels seus homes de confiança, Mn. Salvador Cristau, actual vicari general del bisbat i fins ara rector de la catedral del Sant Esperit. Mn. Cristau deixa la tasca pastoral a la catedral de Terrassa per dedicar-se més plenament a la formació dels seminaristes. De moment, però, continuarà també exercint com a vicari general del bisbat. Salvador Cristau, que ja havia estat for-

L'edifici del Seminari està ubicat en un antic monestir de clausura.

mador del Seminari Conciliar de Barcelona, afronta amb «esperança i il·lusió aquesta nova etapa dins de la vida de l'Església de Terrassa». «Tot i que la responsabilitat és gran —afirma—, espero que aquesta nova aposta diocesana sigui ocasió per donar a la nostra Església local

una nova empenta d'entusiasme evangèlic». Per a Mn. Cristau, el gran repte en aquest nou projecte diocesà és aconseguir «crear una comunitat la imatge de la qual ha de ser la de Jesús amb els seus apòstols». «Més que un lloc —afegeix el nou rector— el Seminari és sobretot una etapa de la vida dels seminaristes que es preparen per al sacerdoci. L'objectiu, abans que res, és crear les condicions adients perquè els seminaristes es trobin i visquin amb el Senyor.»

Acompanyaran Mn. Salvador Cristau en l'equip de formadors del Seminari Mn. Joan Esquerda Bifet, com a assessor espiritual, i Mn. Emili Marlés, com a assessor acadèmic. Mn. Esquerda, que va ser durant molts anys director espiritual del Seminari Urbanià de Roma, és un especialista en Teologia del sacerdoci i està cridat a aportar la seva experiència i coneixement de la vida sacerdotal en aquesta nova aventura diocesana.

La notícia de la creació d'un Seminari propi al bisbat de Terrassa ha estat rebuda amb molta il·lusió per part dels seminaristes, convocats pel mateix bisbe Saiz abans de fer públic l'anunci als mitjans. Per a Txema Cot, que aviat serà ordenat diaca, aquesta iniciativa constitueix «un projecte nou en comú que ens ha d'animar a tots plegats a treballar en la pastoral vocacio-

nal». «Tota nova etapa —assegura— genera algunes incerteses, però en aquest cas preval sobretot l'entusiasme dels orígens. Era un pas necessari, que calia fer i que al mateix temps ha de ser al·licient per promoure amb més empenta les vocacions al sacerdoci.» També ha estat molt ben acollit pels seminaristes el nou equip de formadors, constituït per «capellans molt estimats a la diòcesi, que segur que ens aportaran moltes coses», segons declara Txema Cot. El Seminari diocesà de Terrassa, amb seu a Valldoreix, espera acollir al setembre una quinzena de seminaristes majors, més dos o tres seminaristes menors. Les previsions són que en un futur no gaire llunyà aquestes xifres pugin de mica en mica.

Des de l'erecció de Terrassa com a nova diòcesi sufragània de Barcelona, ara fa tot just dos anys, els seminaristes egarencs havien estat acollits, juntament amb els de Sant Feliu, al Seminari Conciliar de Barcelona. Des del bisbat de Terrassa s'ha

Altres nomenaments al bisbat

Mons. Josep Àngel Saiz va anunciar el 3 de juliol passat nous nomenaments a la diòcesi de Terrassa. Una desena de capellans han rebut el nomenament de rector, entre els quals destaca de manera particular la designació de Mn. Fidel Catalán, secretari general de la diòcesi, com a nou rector de la parròquia del Sant Esperit, a Terrassa. Substitueix Mn. Salvador Cristau, que ha estat nomenat rector del Seminari Major Diocesà. Mons. Saiz ha designat també nou vicari del Sant Esperit en la persona de Mn. Emili Marlés.

Com a nomenaments no parroquials, Mn. Manuel Coronado ha estat designat secretari particular del bisbe, mentre Mn. Cristóbal Robledo, que estudia a Roma, ha entrat a treballar a la Sagrada Congregació per a l'Educació Catòlica. (C.C.)

volgut agrair «als equips de formadors del Seminari Major i del Seminari Menor de Barcelona que al llarg d'aquests dos anys de vida diocesana hagin acollit els seminaristes de Terrassa i els hagin acompanyat en la seva formació». D'altra banda, tot i la creació d'un seminari propi, els seminaristes de Terrassa continuaran cursant el seus estudis institucionals a la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Barcelona i a la Facultat de Teologia de Catalunya.

Samuel Gutiérrez

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Ordenació presbiteral històrica

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— El proper dissabte 22 de juliol, a les 11 del matí, tindrà lloc a la catedral de Sant Llorenç una celebració històrica. Després de dos anys des de la creació del bisbat, serà ordenat el primer prevere de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. El jove diaca Antoni Fernández García rebrà l'orde del presbiterat de mans del bisbe Agustí Cortès.

Mn. Antoni Fernández, vilafranquí de 31 anys, va fer estudis de Ciències Econòmiques i va començar la seva tasca professional a la Caixa d'Estalvis del Penedès. El setembre del 1999 va entrar al Seminari Conciliar de Barcelona i va ser ordenat diaca, juntament amb dos companys més, el febrer del 2006, de mans de Mons. Agustí Cortès.

El futur sacerdot ha completat la seva formació amb els estudis de Dret a la Universitat de Barcelona, i ha col·laborat pastoralment a la parròquia de Santa Maria de Vilafranca i a la de Santa Maria de Castelldefels, on resideix i col·labora actualment com a diaca. (C.C.)

Urgell

Debat sobre l'ètica al Seminari de Pensament Cristià

■ Nova edició de la trobada formativa impulsada pel bisbat d'Urgell

SANT JULIÀ DE LÒRIA.— Una vuitantena de persones d'arreu de Catalunya, especialment de la diòcesi d'Urgell i d'Andorra, van participar el 30 de juny passat en el tercer Seminari de Pensament Cristià, organitzat pel bisbat d'Urgell i coordinat pel catedràtic en Teologia i Filosofia Francesc Torralba. Sota el lema «Quina ètica per al segle XXI? El futur és a les nostres

mans», el mateix Torralba i dos especialistes sobre el tema de l'ètica van tractar el tema a fons i van concloure que ara més que mai, quan els valors ètics semblen trontollar a causa de la trajectòria social, econòmica i política del món, aquests són determinants per establir les bases d'una entesa durable entre els homes de diferents cultures, territoris i fins i tot religions.

La trobada de formació va tenir lloc a Sant Julià de Lòria.

Les qüestions van ser posades sobre la taula ja durant la inauguració de la jornada de treball: és ja impossible aturar el procés desintegrador dels conceptes ètics que sembla portar endavant la societat actual? Són un referent els conceptes ètics clàssics? Quina és la ètica que cal per al segle i per la nova època que ens ha tocat viure? Hi ha futur?

Mons. Joan-Enric Vives va donar les primeres pistes als assistents a l'acte, tot reconeixent que «hi ha una tendència a adaptar-se als nous conformismes socials que ha de ser superada sense cap dubte amb una educació profunda vers la veritat i vers allò que és bo». Va recordar una sentència que recorda que el «bé de la persona està en ésser la veritat i fer la veritat». I va afegir: «No tot és negociable, no tot és convenció ni tot és útil.» És per això que cal tenir les idees clares en qüestions com l'ètica, i aquests posicionaments no han de ser

pas un handicap en la vida quotidiana, ans al contrari: «Això no va en contra de la llibertat de l'home sinó que l'enforteix.»

Els tres ponents van posar-se d'acord en alguns punts: que estem davant de canvis determinants per la humanitat; uns canvis que ja estan modificant comportaments i actituds fonamentals i enfront dels quals s'han d'establir normes ètiques que ens ajudin en el futur en les relacions humanes i en la presa de decisions. La base d'aquesta nova ètica no cal, però, cercar-la gaire lluny: els conceptes clàssics són una font que ens porta una gran dosi de saviesa en aquesta recerca i, a més, en el nostre substrat cristià hi ha elements que formen part de la cultura del bé que cal enfortir i treballar perquè formin part d'aquesta nova ètica.

Dominique Folsheid, de la Universitat de Marne la Vallée, i Leonardo Rodríguez Duplá, de la Universitat Pontifícia de

Salamanca, doctors en matèria ètica i en contacte permanent amb les noves generacions a través de la docència, van ser determinants: «És de màxima urgència» treballar sobre aquesta qüestió i establir una base ètica compartida per tots els homes i dones que conformen la humanitat.

Instruments jurídics

Rodríguez Duplá va explicar quina és la situació actual: «La globalització fa que no hi hagi unitats o comunitats aïllades, i a més hi ha un increment de relacions humanes molt diverses; el radi d'acció de les activitats humanes i l'impacte que generen en el seu entorn ha crescut de manera exponencial —només cal recordar l'efecte de fets com la bomba atòmica, o la manipulació genètica— i, a més, d'altra banda, hi ha factors en la societat, com la creixent secularització d'una banda, i l'imperialisme i la colonització cultural d'occident en molts diversos punts del món que estan creant un ordre internacional nou.» Per a Rodríguez Duplá, són imprescindibles instruments jurídics que regulin aquestes noves situacions a les quals ens enfrontem a més de bones intencions. Uns instruments jurídics, però, «que només seran creïbles si tenen una base ètica compartida per tots els homes». En aquest sentit, considera que «cal fer un esforç de traducció dels continguts morals de les religions». I va recordar que converses com les mantingudes entre el filòsof Habermas i l'actual Papa, aleshores encara cardenal, són importants i expliquen la preocupació d'intel·lectuals i d'institucions cap a aquesta qüestió.

Dominique Folsheid va ser més radical en la seva visió. Per a ell, hem deixat enrere les revolucions industrial i social que han marcat els darrers segles i ens en-

frontem a una nova era, marcada per una altra revolució: la que imposa la manipulació genètica dels homes, una qüestió que ja és a les portes de ser possible. Davant d'aquesta possibilitat real, cal efectivament molta més força moral i unes normes ètiques que marquin pautes de comportament. Folsheid va ressaltar el perill que poden comportar aquests avenços mèdics i biològics, en combinació amb un creixent individualisme de la societat: «Un individualisme que ja es manifesta sense embuts, com ara en la revolta que va esclatar als barris de París mesos enrere». Ja no és només un fet que afecta individualment sinó que afecta les comunitats i el seu comportament col·lectiu. La posició laxa dels mitjans de comunicació, els valors de la contraculturalitat i del «deixar fer» sense implicar-se estan sent moneda de canvi massa corrent en la societat actual. Això és un camí sense sortida, si no som capaços de superar aquests handicaps i transmetre normes bàsiques de comportament a les noves generacions, normes que els permetin tenir consciència de la realitat i del que és bo.

Per a Francesc Torralba, hi ha lloc per a l'esperança malgrat el panorama d'urgència i duresa que havien plantejat els altres ponents. Efectivament que hi ha en l'actualitat dues tendències molt marcades:

«D'una banda, una mena de relativisme en el qual tot val, res sembla important, tot pot ser, i de l'altra, un fonamentalisme que vol marcar diferències, en el qual no s'accepta allò que és diferent de nosaltres. Això passa a totes les cultures i totes les religions, i cal situar-se enmig, trobar unes pautes que serveixin per a tothom.» Es va mostrar optimista i va considerar que l'acostament entre els dos extrems és possible i que és imprescindible. Aquesta necessitat serà la que acabarà imposant unes noves regles del joc. Per a Torralba aquesta nova ètica ha d'estar basada en el concepte de l'ètica de l'alteritat, és a dir, «mirar senzillament per l'altre, no fer a l'altre no tant el que no m'agradaria que em fessin, com el que sí que m'agradaria rebre». Va reclamar una actitud positiva davant d'aquest esforç de pensar en els altres, «no tant com una coerció de la llibertat, sinó més aviat com l'exercici d'una acció gratificant i que reverteix directament en qui la practica». Aquesta ètica de l'alteritat que va defensar està plenament integrada en les creences cristianes i forma part del moll de l'os de la doctrina catòlica. També, però, està integrada en la resta de religions, de tal manera que aquesta pot ser una via d'entesa entre comunitats molt diverses i una font de credibilitat a l'hora de bastir unes normes jurídiques que permetin a la societat del futur que ve un funcionament més estable.

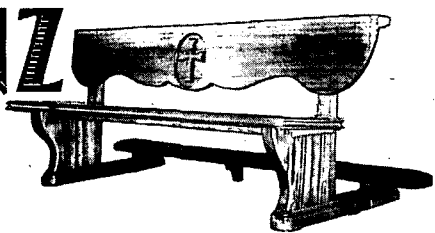
Mons. Joan-Enric Vives va fer la clou de la jornada de treball, recordant que els principis de l'ètica estan ben recollits en la doctrina del pensament cristià i que cal mirar al futur amb aquest convenciment. «El futur de la societat —va afirmar— és una qüestió que a un bon cristià li ha d'interessar i no ha de caure en el conformisme.»

M. C. Orduña

MATARRANZ

Especialistes en tota mena de treballs per a parròquies, convents i monestirs

- Bancs per a esglésies
- Mobles de sagristia
- Protecció total de la fusta per autoclau
- Acabat inigualable
- Projectes, fabricació i restauració
- Pressupostos sense compromís

Entre les nostres instal·lacions destaquen les catedrals de l'Almudena (Madrid), Burgos, Castelló i Eivissa, així com nombroses parròquies i altres edificis religiosos (Sant Jordi de ses Salines, Igualada, l'Hospitalet de Llobregat, etc.)

Ctra. de Segòvia, s/n 40350 Escalona del Prado (Segòvia) Tel. 921 570 794 - Fax 921 577 046

Servei a tot l'Estat, inclòs Illes Balears i Canàries

Barcelona

Nova ordenació diaconal a l'arxidiòcesi

■ Jordi Iglesias està vinculat a la família espiritual de Carles de Foucauld i és cap de servei de l'Institut d'Oncologia Clínica de Barcelona

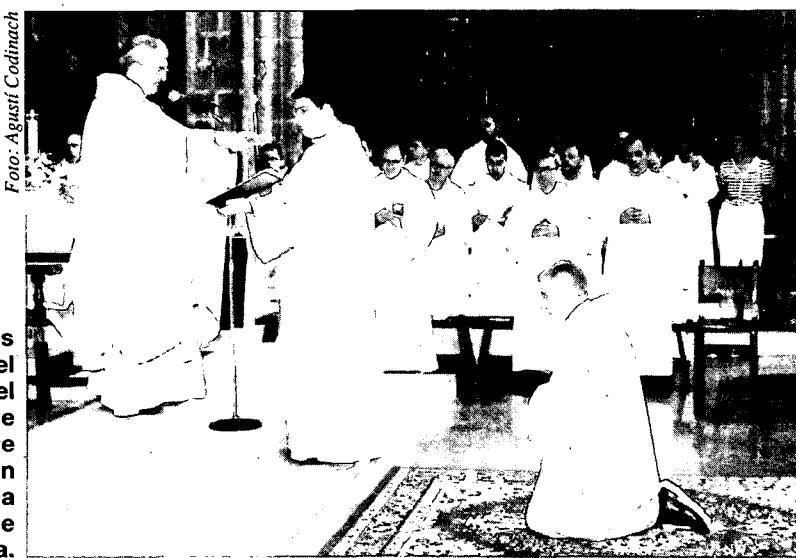
BARCELONA.— Envoltat de familiars i amics, a redós de molts amb els qui ha coincidit en la seva tasca pastoral i en presència dels seus formadors al Seminari, Jordi Iglesias va rebre el 2 de juliol passat l'ordenació com a diaca. Va presidir la celebració, realitzada a la

catedral de la Ciutat Comtal, el bisbe auxiliar Mons. Joan Carrera. Jordi Iglesias servirà a partir d'ara la comunitat des de la parròquia de Sant Ramon de Penyafor, on ja exercia la seva tasca pastoral. També està molt vinculat pastoralment a les terres del Priorat.

«El moment més intens va ser quan, prostrat al terra i davant de l'altar, escoltava les Lletanies. En aquell moment t'adones que es produirà un canvi molt important en la teva vida. Un canvi irreversible. El ministeri del diaconat és per a sempre, és una marca, tot i que després m'ordeni com a sacerdot. Sempre estaré al servei de la comunitat.» Així va viure la seva ordenació com a diaca Jordi Iglesias, el dia 2 de juliol passat, tot i que reconeix que per a qui s'ordena tot passa molt ràpid.

El nou diaca de la diòcesi de Barcelona, Jordi Iglesias, té 61 anys i és metge oncòleg, cap de serveis de l'Institut d'Oncologia Clínica. Per a ell, el diaconat és una etapa més en un llarg camí. Aquest teòleg

Jordi Iglesias va rebre el ministeri del diaconat de mans de Mons. Joan Carrera a la catedral de Barcelona.

fa molts anys que viu en comunitat, està vinculat a la família espiritual de Carles de Foucauld i entregat al servei del malalt. La crida de Déu, però, per lliurar-se al seu servei i al de l'Església com a sacerdot no li havia sorgit fins que l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach li ho va proposar.

Va ser fa uns dos anys aproximadament quan Jordi Iglesias i l'arquebisbe de Barcelona van coincidir en un poble de les terres del Priorat, Gratallops. Allà el prelat li va preguntar si mai s'havia plantejat el sacerdoci. Sorprès en un primer moment, Iglesias va decidir pensar-ho i reflexionar. Finalment, la seva resposta va ser positiva i va rebre la formació necessària pastoral i diaconal.

El diumenge 2 de juliol, Jordi va rebre el ministeri del diaconat de mans del bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera, i envoltat dels seus familiars i amics. Tampoc no hi van faltar molts dels qui l'han tractat en la seva tasca pastoral, des de gent de les terres del Priorat fins als fidels de la parròquia de Sant Ramon de Penyafor de Barcelona on exercia la seva tasca pastoral i on continuarà, a partir d'ara, com a diaca. Igualment, continuarà col·laborant en la iniciativa pastoral «Tornar a creure», impulsada per Mn. Morlans.

«És un moment molt feliç, molt alegre, que arriba després d'un gran discerniment», confessa Jordi Iglesias que ara espera fer el pas següent i rebre l'orde del sacerdot. (C.C.)

Cimera de la pastoral penitenciària europea a Barcelona

BARCELONA.— Del 15 al 18 de juny es va celebrar a Barcelona la reunió trimestral del Comitè europeu de la Comissió Internacional de Pastoral Penitenciària Catòlica (ICPPC), presidit per Peter Echemeyer. Acol·lits a la Cúria Provincial de l'Orde de la Mercè, van participar en la trobada representants de la Pas-

sons siguin l'única solució. Creiem que cal cercar altres alternatives, orientades sobretot en tres direccions: educació, família i ajudes socials. Està comprovat que, incidint en aquests factors, es redueix l'índex de delinqüència i, com a conseqüència, de població penitenciària.» Un altre dels temes que es van posar sobre la

taula és l'aportació que es farà des del Comitè europeu de l'ICPPC al proper Congrés Mundial de Pastoral Penitenciària, que se celebrarà a Roma el setembre del 2007.

La celebració a Barcelona de la reunió trimestral de la Pastoral Penitenciària eu-

ropea ha estat motivada, en gran part, pel desig de l'Orde de la Mercè, vinculada des dels seus inicis a les presons, de donar a conèixer el seu carisma dins del context en el qual va néixer, Barcelona. Durant la trobada es van programar diferents sortides, entre elles a la presó de joves de la Trinitat i a la Direcció General de Serveis Penitenciaris de la Generalitat. Una de les sessions va comptar també amb la intervenció del teòleg Francesc Torralba, que va parlar als membres del consell sobre «La Pastoral Penitenciària a la llum de la carta encíclica *Deus caritas est*». (S.G.)

Les sessions van tenir lloc a la Cúria provincial dels mercedaris a Barcelona.

toral Penitenciària d'Itàlia, el Líban, Holanda, França, Polònia i l'Estat espanyol. El representant espanyol, que alhora és delegat del Mediterrani Occidental de l'ICPPC, és el religiós mercedari José Sesma.

Un dels temes que més preocupen la Comissió, segons declaracions del mateix Sesma, és l'imparable creixement de la població de les presons a Europa. «Tenim la impressió —assegura el responsable a l'Estat espanyol de la Pastoral Penitenciària— que fins i tot els mateixos polítics se senten desbordats. Sembla que les pre-

Servei de TELEASSISTÈNCIA dins i fora del domicili

Assistència permanent mitjançant connexió instantània amb la nostra central d'alarmes

TELEASSISTÈNCIA AL DOMICILI

- Emergències per malaltia
- Accidents domèstics
- Intrusisme o intent de robatori

TELEASSISTÈNCIA FORA DEL DOMICILI

- Localització en cas d'extraviament o pèrdua
- Accidents a la via pública
- Situació de perill a la via pública

Us oferim el paquet de prestacions més ampli i complet del mercat.

Sempre al vostre costat
SANIGRUP TELEASSISTENCIA, SL
Truqueu-nos o visiteu-nos sense compromís
Tel. 902 102 828
www.sanigrupteleasistencia.com
Av. Diagonal, 462 — 08006 - Barcelona

Lleida

Càritas constata que cada vegada hi ha més pobresa

■ Més de 400 voluntaris treballen en els sectors socials més desfavorits

LLEIDA.— Amb motiu del diumenge de Corpus i Dia de la Caritat, Càritas diocesana de Lleida ha presentat recentment la memòria de l'any 2005, que deixa constància que el seu treball es dirigeix als sectors socials més desfavorits i que busca generar processos que contribueixin al des-

envolupament i promoció de la persona i també a la promoció de la justícia social. Per dur a terme aquest treball, Càritas diocesana de Lleida compta actualment amb 446 voluntaris, 67 col·laboradors i 15 professionals contractats, que realitzen la seva tasca a les 23 Càritas parroquials del bisbat de Lleida.

El total d'atencions realitzades per Càritas Lleida durant l'any 2005 van ser 12.514, principalment en els programes d'acollida, gent gran, «Troballes», assessoria jurídica i atenció a temporers.

Dels diferents programes de l'entitat, cal destacar el de l'acollida, que vol donar una resposta propera, humana, integral i coordinada a les necessitats de les persones i famílies que tenen menys mitjans, independentment de la seva edat, sexe, ètnia i procedència.

La memòria constata que ha augmentat la quantitat de recursos econòmics destinats a cobrir ajuts per a persones que no poden accedir a altres prestacions socials. També s'ha destinat una partida important als ajuts econòmics «a retornar», que s'emmarca dins del treball per potenciar l'autonomia personal i social dels usuaris del programa. Els diners destinats a aliments augmenten el doble pel que fa a l'any 2004 i gairebé la meitat dels recursos econòmics emprats es dediquen a l'habitatge i al manteniment de l'habitatge.

Programa «Troballes»

Uns dels programes pioners de Càritas diocesana Lleida ha estat «Troballes». El seu objectiu és el foment de la inserció social de persones amb dificultats especials per treballar, mitjançant la gestió i l'aprofitament de la roba usada i

«Troballes» ha estat un dels projectes més singulars de Càritas Lleida.

altres objectes de segona mà.

Els fets més remarcables són l'obertura de la botiga de segona mà «Roba Amiga» i la instal·lació de 5 contenidors al carrer per a roba. Durant l'any 2005 es van recollir 150.000 quilos de roba.

Altres serveis de Càritas són el programa de gent gran, les vivendes solidàries, l'assessoria jurídica, l'atenció a temporers i el CECAS, que ofereix diversos serveis a les persones que tenen problemes amb les drogues.

Les dades presentades constaten que cada vegada hi ha més pobresa, la feminització d'aquesta pobresa i un fort increment en les necessitats bàsiques, com són l'habitatge i els aliments. Càritas Lleida creu que

cal millorar la gestió i les polítiques d'immigració per part de l'administració pública i que les diferents administracions haurien de desenvolupar més plenament les seves competències en matèria social. «Càritas s'està obrint i allargant els braços per col·laborar amb altres institucions, organitzacions, eclesials i no eclesials, per tal d'aconseguir els objectius d'inclusió social, de dignitat de la persona i de millora de les condicions de vida. Entre tots, es va formant un teixit solidari que pretén ser un espai de trobada per a totes aquelles persones que volen lluitar per una societat més justa», expliquen des de l'entitat.

Jordi Curcó

L'Irel dóna suport al bisbe en la defensa del Museu Diocesà

LLEIDA.— Coincidint amb la darrera Assemblea de la diòcesi de Lleida, el Consell tècnic de l'Institut Superior de Ciències Religioses i d'Estudis i Recerca Religiosos (Irel), va fer públic el seu suport al bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, per la seva fermesa en la defensa de la unitat del fons d'art sacre del Museu Diocesà de Lleida.

El Consell demana alhora que «es respecti la legitimitat històrica i de dret del museu, i que no s'utilitzi aquest afer per atiar confrontació». També demana que «s'escoltin les propostes de col·laboració que es puguin plantejar».

El comunicat fa memòria d'aquest conflicte entre diòcesis, ocasionat per la segregació de la zona occidental del bisbat de Lleida —Franja de Ponent—, situada administrativament en el territori aragonès. La confrontació es va iniciar quan els òrgans eclesiàstics corresponents van plan-tejar el lliurament d'una sèrie de peces artístiques que haurien d'anar a parar al bisbat de Barbastro-Montsó. Davant d'aquesta demanda, el Consell tècnic de l'Irel manifesta que les esmentades obres formen part del Museu Diocesà de Lleida, creat el 1893 pel bisbe Josep Messeguer i Costa. Defensa en el seu comunicat les accions d'aquest bisbe que va regir la diòcesi entre 1890 i 1905 i que «va adquirir legalment i va salvar, sovint d'una situació de deteriorament, molts dels objectes artístics en litigi». «És, per tant —afegeix el comunicat— ben legítima la defensa del reconeixement de la propietat de les peces i de la unitat del museu.»

En les seves valoracions, el Consell tècnic de l'Irel afirma que aquest museu formava part d'un projecte de formació religiosa a través de l'art, es proposava l'objectiu de fomentar el diàleg ciència-fe —del qual n'és partícip per finalitat la fundació Irel— i és un testimoni de la història religiosa de la diòcesi de Lleida, la qual fins fa poc comprenia terres de l'Aragó i de Catalunya. «No sembla lògic —diu el comunicat— que aquest testimoni, històric i museològic, sigui disgregat i separat del seu centre espiritual i històric. Tampoc no ho és que es polititzi i s'usi com a element de confrontació política i territorial fins al punt de fer oblidar les raons històriques i museològiques fonamentals.»

Finalment, el Consell manifesta el seu suport a totes les gestions que defensen la integritat i unitat del Museu Diocesà de Lleida, la legitimitat de l'obra del bisbe Messeguer i molt especialment «la fermesa exemplar, serena i pacient, del nostre bisbe, per tal de preservar aquest patrimoni artístic i religiós». El Consell tècnic de l'Irel està format pel seu director, el teòleg Mn. Ramon Prat; la vicedirectora i psicòloga, Marta Trepà, i els professors Salvador Escudé, Manuel Lladonosa, Ramon Reig, Josep Pifarré, Carme Agustí, Josep Martí, Àngels Santa, Carles Sió i Josep Maria Forné.

Aquest suport de l'Irel se suma al d'altres entitats i institucions culturals. Una de les darreres ha estat l'Acadèmia de les Belles Arts de Sant Jordi, coincidint amb la reunió celebrada recentment a Lleida. (J.C.)

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA a CATALUNYA

Grup Nostra Sra. del Sagrat Cor

El diumenge dia 23 de juliol

MISSA DE SANACIÓ

Presideix: P. Manuel Rodríguez (PERÚ)

AL SANTUARI DE NOSTRA SENYORA DEL SAGRAT COR
de 9.30 a 12 de la nit,
c/ Rosselló, 175 (entre Munxaner i Aribau,
metro Hospital Clínic i
FF.CC. Provença-Balmes)

Tel. Informació: 934 196 355
José Antonio Godina

<http://es.geocities.com/catalunyarcc>

Tarragona

La Fundació Poblet tanca el cicle «Significat d'Europa i tradició del Cister»

■ El professor Timothy Verdon parla sobre «L'humanisme i l'art a Europa»

POBLET.— La Fundació Poblet va organitzar recentment la tercera i última jornada del cicle «Significat d'Europa i tradició del Cister». L'acte va consistir en una conferència pronunciada pel professor de la Universitat de Stanford, a Florència, i canonge de la catedral d'aquesta ciutat italiana, Timothy Verdon.

Sota el títol de «L'humanisme i l'art a Europa», el Dr. Timothy Verdon va fer evident com l'art al llarg de la seva història no només és farcit d'una comprensió de l'home sinó que alhora la manifesta. Amb vista a aquest propòsit, el conferenciant va acompanyar la seva exposició amb la visualització d'imatges de diverses representacions artístiques. Va

del Sant Sopar i de la Crucifixió que es troben al refectori del convent de Santa Maria de les Gràcies, a Milà, el conferenciant va fer veure com el Crist del Sopar, quan veu el Crist de la Crucifixió, accepta amb calma la voluntat del Pare. Al voltant dels quadres de l'Acadèmia d'Atenes i la Santa Cena, Mons. Timothy va exposar com l'home és acollit per l'Església, i com la modernitat i la postmodernitat han canviat radicalment aquesta concepció de l'home i, com a conseqüència d'això, l'art que n'ha derivat. Verdon va afegir que «hi ha hagut una renúncia de la figura humana. L'art modern o bé no representa o bé és superficial i còmic. Un home que sempre ve expressat sense rostre ni mirada». Un cop acabada la conferència va tenir lloc una taula rodona, moderada per la catedràtica Emma Liaño, que va insistir en el moment d'inflexió que ha representat la

modernitat per a l'art, alhora que constata el desinterès com a element comú de l'home actual. Per la seva banda, el canonge tarragoní Mons. Josep Martí Aixalà va parlar àmpliament sobre la vida en la bellesa que viu tot cristià que celebra el misteri regularment. També va recordar que avui és necessària una litúrgia epifànica, que no necessiti tant de la paraula per ser viscuda. El Dr. Armand Puig, director de l'Institut de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona, va exemplificar amb

El cicle d'activitats 2005-2006 de la Fundació Poblet es va tancar amb una interessant jornada sobre l'art a Europa.

assenyalar que l'art cristià ha estat un art fonamentalment cristià: un art que ha estat possible «gràcies al dogma de l'encarnació de Jesucrist, el qual assumint la naturalesa humana n'ha revelat el seu sentit més profund, un sentit que no s'explica en els límits estrictes d'aquesta vida». Mons. Verdon va fer un repàs a l'evolució de l'art en el decurs dels segles. En el segle XV l'art es manifesta intencionadament clàssic, on l'home és concebut psíquicament i corporalment. Fins a l'impressionisme, passant pels segles XVI-XVII, l'art és encara la finestra de la realitat humana per on contempla el seu propi univers. L'art del renaixement és d'una concretesa tal que pren i manifesta tot allò que la cultura clàssica preparava i anunciava de la vinguda de Crist. Mitjançant les pintures

fragments de l'Evangeli qui és l'home: no agressiu, no enemistat, no reclus sobre si mateix; i va defensar així que el cristianisme és capaç de generar un model d'humanitat per al segle XXI com una alternativa tan vàlida com les altres. El Dr. Robert Roda, professor de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona, va recordar les bases filosòfiques de tot el món modern i va indicar els punts importants que han suposat un canvi en la concepció de l'home. Tot seguit es va produir un debat interessant entre els assistents. Després de dinar, es va tancar la jornada amb la intervenció de la Coral de l'Hospital de Sant Joan de Déu, que va interpretar la *Missa brevis de Sant Joan de Déu*, de Joseph Haydn, i el *Glòria*, d'Antonio Vivaldi.

Joan Boronat

VIC

Vetlla anual de les Espigues

MANLLEU.— Més d'un centenar de persones, congregades al voltant del bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, van participar l'1 de juliol passat en la trobada anual de la Vetlla de les Espigues. Es tracta d'una trobada especial que reuneix tots els adoradors d'arreu del bisbat per donar gràcies a Déu per tots els béns rebuts durant el curs. L'espiga de blat és la protagonista de la celebració. Al final de la missa se surt de l'església, en aquest cas de Santa Maria de Manlleu, amb una candela i una espiga per fer un curt recorregut pel barri, com a signe d'adoració eucarística, mentre es porta en processó el Santíssim Sagrament, Jesucrist-Eucaristia, per beneir el poble des dels quatre punts cardinals. Una vegada l'any, els participants dels grups d'adoració de l'eucaristia es troben en alguna de les parròquies del bisbat. Els

grups d'adoradors són col·lectius de cristians fervorosos que es reuneixen, una vegada al mes com a mínim, per pregar junts davant de l'Eucaristia exposada en una custòdia. Durant la trobada, Mons. Casanova va glossar l'evangeli de la filla de Jaire i la guarició de l'hemorroïsa, com a preludi de la Trobada Mundial de la Família que se celebra a València. Igual que Jaire va anar a buscar Jesús perquè donés la vida a la seva filla, també els pares d'avui dia van a buscar el Crist perquè doni la vida veritable als seus fills. Durant tota la nit del dissabte al diumenge, i fins a la sortida de sol, va tenir lloc la vetlla eucarística del Santíssim, amb un relleu dels grups d'adoradors, per pregar per les necessitats de món, per la pau i la justícia, i per la difusió de la fe cristiana. (Jordi Castellet)

Cada
diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4		■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Ires proposa impulsar penes alternatives a la presó

■ L'actuació d'Ires s'adreça a l'atenció social i psicològica a persones en situació de risc social o amb dificultats econòmiques

La Fundació Ires ha elaborat un conjunt de propostes per impulsar l'aplicació de les Mesures Penals Alternatives a la presó (MPA), recollides en un document que es va fer públic tot coincidint amb la presentació de la Fundació el 2 de juny passat. El propòsit d'Ires és que els poders públics (legislatiu, executiu i judicial) tinguin en consideració aquestes propostes per a la seva aplicació futura.

«És un fet conegut i reconegut que, malgrat els esforços que es fan per a la reinserció dels presos, el mateix mitjà carcerari representa un obstacle (per això es desenvolupen polítiques penitenciàries de concessió de permisos, etc.). En moltes ocasions no es pot evitar un efecte negatiu contrari al que es pretén: la reafirmació de futures conductes delinqüencials i veritables carreres delictives, quan un cop complerta la pena el pres surt en llibertat definitiva.» Això és el que asseguren des de l'Institut de Reinserció Social (Ires) i és el que ha dut que el mes de maig passat, l'entitat presentés un document on es recullen un conjunt de propostes que tenen per objectiu ajudar a impulsar l'aplicació a l'Estat espanyol de les Mesures Penals Alternatives (MPA).

Amb la denominació genèrica de Mesures Penals Alternatives, Ires es refereix tant a les penes privatives de drets, però no de llibertat (art. 39 del Codi Penal) i que

per tant no es compleixen a la presó, com a les formes substitutives de les penes privatives de llibertat, bé per suspensió de la seva execució o per la seva substitució per altres penes no privatives de llibertat.

Les propostes que es recullen en aquest document es refereixen de forma expressa a aquelles MPA que clarament van encaminades a possibilitar la reinserció social del penat, que ofereixen una oportunitat de resocialització als qui ho necessiten, tant si es refereixen a penes en sentit estricte (com els treballs en benefici de la comunitat) com suspensions de l'execució de la pena, que impliquen diferents imposicions al condemnat: establiment de condicions, tractaments, programes formatius o l'adopció de determinades

normes de conducta, com obligacions o deures.

Segons l'entitat, les MPA representen

el mitjà idoni per possibilitar la prevenció efectiva del delictes perquè ofereixen una oportunitat de reinserció a qui, no havent comès un delictes greu ni presentar perill social, se li aplica una pena que no haurà de complir a la presó; molts d'aquests casos requereixen un sistema d'ajuda i control social, al qual el condemnat està obligat, i per això es compta amb una intervenció social professionalitzada i especialitzada que fan els serveis socials de les Administracions que tenen encomanada l'execució de les MPA.

Propostes de reformes legislatives

Al document fet públic es reflecteixen les propostes de reformes legislatives fetes per l'entitat. Una d'elles seria ampliar a pena de presó no superior a sis mesos la substitució preceptiva per pena no privativa de llibertat com passava fins a l'octubre del 2004. Amb aquesta ampliació es propugna restablir el que es va legislar al Codi Penal del 1995 que fixava la durada mínima de la pena de presó de substitució preceptiva fins als sis mesos. Consideren que les penes curtes de presó de tres mesos no tenen cap utilitat ni per al condemnat ni per a la mateixa societat, per la qual cosa tornar al mínim dels sis mesos afavoreix una aplicació més gran de les MPA en els casos de primarietat delictiva i també en aquells de reincidència que no suposin perillositat criminal.

Una altra, per exemple, seria la possibilitat d'aplicar les MPA a delinqüents no primaris, quan no s'apreciï en ells perillositat. També comptar amb l'elaboració prèvia a la sentència d'un informe psicossocial de cada cas susceptible de poder-hi aplicar una MPA perquè ajudi el jutge a valorar la seva possible aplicació, abans de dictar sentència.

Consuelo Chaves

IReS

Institut de Reinserció Social

C/ÀLABA, 61, 1R PIS
08005 BARCELONA
TEL. 934 864 750
FAX 933 097 870
WWW.IRESWEB.ORG

Gairebé quatre dècades de tasca social

L'Institut de Reinserció Social és una organització no governamental constituïda l'any 1969 com a associació sense afany de lucre i d'àmbit estatal. La seva actuació s'adreça fonamentalment a l'atenció social i psicològica de persones i col·lectius en situació de risc social o amb dificultats socioeconòmiques. L'any 2004 va arribar a atendre directament 6.138 persones.

En aquest any 2006 es constitueix la Fundació Ires amb l'objectiu de potenciar l'organització. La Fundació engloba l'associació d'origen i n'assumeix els objectius. També pretén impulsar la recerca, la innovació i la projecció del coneixement en l'àmbit del Tercer Sector, a més de guanyar incidència en les polítiques socials i d'involucrar la societat civil en els seus projectes.

Els quatre grans àmbits d'actuació de l'entitat són: l'acció social dins del sistema judicial, les accions contra la

violència familiar i de gènere, la inclusió social i la infància, joventut i família. L'àmbit territorial d'actuació actualment es correspon a Catalunya i les Balears, àrees entre les quals es fa un treball en xarxa. D'altra banda, l'Ires manté una sèrie de contactes en l'àmbit estatal i internacional.

Els equips de treball de l'Ires avui estan formats per 125 professionals, distribuïts en els diferents àmbits, serveis i programes; són diplomats en treball social i en educació social, psicòlegs, etc. També compten amb la participació de grups de voluntaris. Tots ells conformen el capital humà de l'organització.

Ires forma part d'entitats com la Federació d'Entitats d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (FEDAIA), la Federació Catalana d'ONG de Servei en Sida, la Federació Catalana de Voluntariat Social o l'Associació Barcelona per l'Acció Social.

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

Jornada institucional de les escoles jesuïtes de Catalunya

■ L'expresident del Parlament Joan Rigol va pronunciar una conferència sobre política i educació

BARCELONA.— El Col·legi Sant Ignasi de Sarrià va ser l'escenari el 5 de juliol passat de la Jornada Institucional Jesuïtes Educació. Després de l'eucaristia inicial l'arquitectura neogòtica de la sala d'actes va acollir al llarg del matí la resta dels actes previstos: la conferència *Política i educació*, a càrrec de l'expresident del Parlament de Catalunya Joan Rigol i el lliurament de la III convocatòria dels premis Pedagogia Ignasiana i Josep Ituarte.

Jesuïtes Educació és una xarxa de quatre escoles pertanyents a la Companyia de Jesús i tres centres més que s'hi troben vinculats, amb un total de 10.000 alumnes i un miler de professors. La Jornada, doncs, va servir d'una banda per aplegar el màxim d'educadors possibles d'aquests col·legis, i, de l'altra, per revisar la feina feta en el darrer curs i confirmar les directrius per al futur.

Un dels actes centrals va ser la conferència de l'expresident de la cambra catalana Joan Rigol que va dissertar sobre la importància de l'educació per construir un país madur i capaç d'afrontar els reptes

Les Jornades van tenir lloc al Col·legi Sant Ignasi de Sarrià.

de demà. Pel que fa a la tasca que duen a terme els centres educatius, no només va defensar la qualitat de l'ensenyament sinó que va insistir en la importància cabdal de la relació humana entre professor i alumne, un vincle que ha de convertir el professor en mestre i l'alumne en deixeble.

El segon acte més destacat del dia va ser el lliurament dels premis Josep Ituarte i Pedagogia Ignasiana, tots dos adreçats al professorat. El primer pretén fomentar

iniciatives en el camp de les noves tecnologies aplicades a l'educació i el segon té com a objectiu la creació de projectes educatius inspirats en la pedagogia ignasiana. El guardonat amb el primer premi del Josep Ituarte va ser Miquel Amor Aguilera, del col·legi Sant Ignasi de Sarrià, i l'accessit va recaure en Miguel Delgado Caballero, del col·legi Joan XXIII de l'Hospitalet de Llobregat. El guanyador del primer premi de Pedagogia Ignasiana

va ser Josep Planes Pascual, del Col·legi Claver de Raimat, i l'accessit va ser per a Maria Carme Riba i Serrano, del mateix centre.

Posteriorment la intervenció del Pare provincial, Pere Borràs, va consistir en una descripció clara i aguda sobre l'objectiu de l'educació dins de la Companyia de Jesús. Davant d'una societat formada per individus que es mouen segons d'on bufa el vent, Borràs va insistir en la missió de les escoles de formar persones amb criteri i conviccions pròpies. Es tracta, doncs, no només de formar els alumnes intel·lectualment —tasca que ja es dona per sobreentesa— sinó sobretot humanament. També va apostar obertament per acostar l'alumnat a la vida «sense amagar-los les realitats més dures, perquè la vida, no ens podem enganyar, no sempre és fàcil i bonica, com a vegades se'ns vol fer creure, sinó que molt sovint ens presenta dificultats serioses».

Finalment, i abans del dinar de clausura, els assistents a la jornada van poder gaudir d'un concert interpretat pels professors de les escoles de música del col·legi de Casp i de Sant Estanislau de Kotska-SEK.

La Jornada Jesuïtes Educació es va fer coincidir amb ple Fòrum 2006, que del 29 al 7 de juliol va reunir en un seguit de cursos personal docent de les diferents escoles de la Companyia de Jesús. Al llarg d'aquests dies es va crear un espai per compartir experiències i tractar temes com ara l'educació en valors, el treball en equip, la gestió de conflictes i la mediació, la diversitat cultural i religiosa i la incorporació de les noves tecnologies.

Eduard Brufau

ÉS LA PRIMERA DONA ESCOLLIDA PER A UN SEGON MANDAT COM A RECTORA D'UNA UNIVERSITAT ESPANYOLA

La Dra. Esther Giménez-Salinas, reelegida rectora de la Universitat Ramon Llull

La Dra. Giménez-Salinas.

BARCELONA.— La Junta del Patronat de la Universitat Ramon Llull Fundació Privada, reunida el 15 de juny passat, va decidir reelegir per a un segon mandat de quatre anys l'actual rectora, la Dra. Esther Giménez-Salinas i Colomer. La decisió, que va rebre el suport de la Junta Acadèmica de la Universitat Ramon Llull (URL), converteix la Dra. Giménez-Salinas en la primera rectora d'una universitat espanyola que és reelegida.

Des que va accedir al càrrec el setembre del 2002 succeint el Dr. Miquel Gasiot, la URL ha reforçat la seva estructura federal en un clar procés de consolidació. En aquest període cal remarcar en l'àmbit acadèmic l'estabilització de les carreres impartides (actualment 46 titulacions de 1r i 2n cicle), el sosteniment del nombre

de matrícules en una època de recessió demogràfica (en aquest curs, 13.371 alumnes de 1r i 2n cicle), la consecució de l'acreditació, per part de l'AQU Catalunya, de bona part del professorat de la URL; la posada en marxa el curs 2005-2006 dels crèdits europeus (ECTS) en totes les assignatures impartides a la URL. D'altra banda, en aquests quatre anys s'han promogut eixos transversals que han permès, per exemple, la consolidació de càtedres específiques com Ethos Ramon Llull, càtedra d'ètica aplicada, o la Càtedra Unesco URL, dedicada al desenvolupament dels països llatinoamericans.

Esther Giménez-Salinas i Colomer és doctora en Dret i entre els càrrecs que ha exercit destaquen els de sotsdirectora de l'Institut de Criminologia de la Universi-

tat de Barcelona; directora general del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, membre del Comitè Científic de Política Criminal del Consell d'Europa, cap de l'Oficina de Relacions Institucionals del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya i vocal del Consell General del Poder Judicial. Actualment Giménez-Salinas exerceix com a professora de Dret Penal de la Facultat de Dret ESADE de la URL des del curs 1994-1995 i és professora catedràtica des del 1996. (C.C.)

Premiat el missioner Chema Caballero

MADRID.— José María Caballero Cáceres, missioner de l'orde de Sant Xavier, conegut com a Pare Chema, ha rebut el I Premi per la Pau Ciutat d'Alcobendas per la seva tasca de rescat de més de 3.000 nens soldats i nenes esclaves sexuals a Sierra Leone. Chema Caballero va

rebre el premi de mans de la vicepresidenta del Govern, María Teresa Fernández de la Vega, que va lloar la seva tasca humanitària.

El missioner va anunciar que destinaria aquest premi a la construcció de tres escoles i a la contractació de sis profes-

sors. El Pare Chema treballa a Sierra Leone des de fa més d'una dècada, on ha negociat personalment el rescat de més de tres mil nens i nenes. Ha participat directament en la resolució del conflicte armat i en la signatura de pau definitiva en aquell país africà. (OMPRESS)

AUX. GERIATRIA

Organització d'assistència

Necessitem auxiliars de geriatria i similars, amb titulació, per a treball domiciliari. Edat, de 25 a 55 anys.

Tel. 932 315 227
(de 10h a 14h i de 17h a 19h)

cultura

El Museu de Montserrat incorpora una escultura modernista inèdita de Josep Llimona

■ Margarida Mur Carreras fa donació de l'escultura «Mare de Déu del Roser»

MONTSERRAT.—El Museu de Montserrat va presentar el 29 de juny passat la seva darrera incorporació. Es tracta d'una magnífica escultura de marbre blanc que representa la Mare de Déu del Roser, realitzada per Josep Llimona i Bruguera el 1892. Aquesta obra ha estat, durant 114 anys, propietat de la família Carreras

Martí i la seva descendent Margarida Mur Carreras l'ha donada al museu del monestir. A l'acte de presentació van assistir el P. Josep Maria Soler, abat de Montserrat, el P. Josep Laplana, director del Museu, la Dra. Judith Subirachs, experta en escultura del segle XIX i la mateixa propietària de l'obra, Margarida Mur Carreras.

mental i de nivell estètic molt baix. Per això, una obra com aquesta de Josep Llimona que portava el títol de Mare de Déu del Roser, en la qual predominava el roser sobre el rosari, va cridar poderosament l'atenció de la crítica, d'un i de l'altre costat. I, per això, aquesta escultura actualment al Museu de Montserrat troba el seu lloc d'encaix en el món cultural catòlic i plural d'ahir i d'avui.

La imatge és una de les obres de temàtica religiosa més famoses i de més èxit de Josep Llimona (1864-1934). Amb aquesta imatge, Llimona ens dóna una mostra excel·lent de la forma amb què la seva escultura va resoldre l'expressió dels sentiments religiosos sense perdre els valors estètics.

La Mare de Déu del Roser (1892) representa una figura femenina ideal, encerclada d'una garlanda de roses, que aixeca la figura del Nen que juga amb les roses que envolten la seva mare. La intenció de l'autor era «fer una imatge de la Mare de Déu del Roser: per això porta un rosari de manera molt discreta; tot i que també pot ser vista com una personificació de l'etern femení —la rosa que no es marceix— i de la maternitat joiosa que n'és el fruit; naturalisme i idealisme s'abraçen i es fan visibles en aquesta obra, fins ara coneguda només pels especialistes que l'han vista reproduïda en les revistes il·lustrades de l'època, i d'unes qualitats estètiques fora de sèrie», segons el P. Josep de C. Laplana, director del Museu de Montserrat.

«Regina Sacratissimi Rosarii» (1892)

Regina Sacratissimi Rosarii és el títol original que ha tingut aquesta escultura en la fornícula on la va col·locar l'autor a l'escala principal de la mansió senyorial dels propietaris. És estrictament coetània d'una altra coneguda obra de Llimona, al·legoria de la humilitat, titulada Modèstia, que juntament amb les obres Serenitat i La bellesa també formen part de la magnífica col·lecció conservada al Museu de Montserrat. Tècnicament insuperable, l'escultura sorprèn pel domini de la composició, la riquesa de plànols, amb diversos punts de vista tots agradosos i afavoridors de la figura, que s'allunya de les convencionals representacions frontals que caracteritzen aquelles obres concebudes per ser ubicades en oratoris o

Foto: Oscar Bardají

Un moment de la presentació de la imatge.

capelles. Les proporcions i els volums estan acuradament resolts, d'acord amb un canó àgil i esvelt.

Josep Llimona (1864-1934)

Llimona no només va ser l'escultor més important del modernisme, sinó també el més creatiu, ja que dins aquest corrent renovador va ser l'únic escultor que va trencar motlles, va mostrar capacitat per assimilar amb personalitat les noves tendències europees i va superar amb encert l'academicisme i el realisme detallista, anecdòtic i retòric que provenia de la prolífica escola escultòrica catalana de l'època de la Restauració borbònica. És prou apreciable, doncs, la diferència de plantejaments que mostra la seva escultura respecte del que era propi de l'època del romanticisme i del realisme.

Des del punt de vista formal, Josep Llimona va atorgar a les imatges religioses una qualitat molt superior a la de la major part d'obres que es feien en aquella època, durant la qual gran part de la demanda d'imatges per al culte era atesa per

tallers de producció en sèrie (els famosos tallers de sants d'Olot). Però, llevat de poques excepcions, els escultors especialitzats en aquest art feien talles i obres singulars no massa diferents i tots volien satisfer un gust devocional molt senti-

Llimona a Montserrat

Altres obres de Josep Llimona que també es poden contemplar a Montserrat són els quatre profetes de fusta policromada que hi ha a la nau de la basílica, la bellíssima figura de la Mare de Déu de Montserrat que va ser propietat de l'Institut de Cultura de la Dona (1922) i que es troba al mateix Museu de Montserrat, la figura del Sant Crist de mida natural en un dels altars laterals de la basílica, la Mare de Déu de la Soledat, a la capella de la Dolorosa, on s'acaba el viacrucis, les figures i el gran relleu central de l'altar de Sant Martí, on l'escultor es va autoretractar en la figura del pobre, i encara hi ha altres obres menors dins del monestir. D'altra banda, a l'àrea externa del monestir, hi ha l'escultura del Sant Crist en la creu del cinquè misteri de dolor del Rosari Monumental, projectat per Josep Puig i Cadafalch (1896) i el Crist ressuscitat del primer misteri de Glòria del mateix conjunt montserratí, que va dissenyar Gaudí. (C.C.)

Els avis

Hola, amics! El dia 26 de juliol se celebra la festivitat de sant Joaquim i santa Anna, pares de la Mare de Déu. Són, també, patrons dels avis, títol que poden dur amb gran honor, ja que són els avis de Jesús.

Tots els que són avis em comprendran molt bé si dic que l'amor als néts és molt especial. Comença en el moment que saps que arribaran i ja no mor més; és una força que neix del nostre interior, que renova les nostres forces i a vegades fins i tot canvia una mica la vida, ja que ens aboquem a tenir-ne cura. És emocionant veure que et miren, i et somriuen quan aprenen a menjar i comencen a caminar, i no diguem quan sents que et diuen «àvia». Ja de grans expliquen els seus problemes amb confiança, i amb alegria els seus triomfs. I que bonic que és sentir una frase que pronuncien amb tendresa: «Com recordo els meus avis! D'ells vaig aprendre molts ensenyaments, i sobretot vaig aprendre el senyal de la creu i a resar assegut a la seva falda!»

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

«Fills estimats! Amb molta alegria al cor, us agraeixo totes les pregàries que aquests dies heu ofert per les meves intencions. Sapigüeu, fills, que no us en penedireu, ni vosaltres ni els vostres fills. Déu us recompensarà amb grans gràcies i mereixereu la vida eterna. Jo estic a prop vostre i agraeixo a tots aquells que, a través d'aquests anys, han acceptat els meus missatges, els han transformat en vida i s'han decidit per la santedat i per la pau. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de juny del 2006

Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

El romànic segons Domènech i Montaner

■ El MNAC explica l'interès de l'arquitecte modernista per l'art medieval

BARCELONA.— El Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) organitza fins al 17 de setembre, amb la col·laboració del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, l'exposició *Domènech i Montaner i la descoberta del romànic*. Es tracta d'un recull de material molt divers que aquest cèlebre arquitecte modernista va anar creant durant els primers anys del segle XX arran del seva tasca de recerca i recuperació de l'art romànic català, principalment d'edificis religiosos. S'hi poden veure notes, fitxes, fotografies i dibuixos presos al natural.

Lluís Domènech i Montaner (1850-1923) està considerat juntament, és clar, amb Antoni Gaudí, un dels millors arquitectes modernistes catalans i europeus. Obres tan lloades com ara el Palau de la Música Catalana o l'Hospital de Sant Pau són la millor credencial d'aquest barceloní que a les acaballes del segle XIX i a començament del XX va dur a terme una recerca de camp per tal d'inventariar i estudiar les diferents manifestacions de l'art romànic al nostre país. Es tractava, en definitiva, de reivindicar aquest estil medieval del segle XI i XII com l'art nacional català per excel·lència, ja que havia nascut justament amb la consolidació i la primera expansió dels antics comtats i bisbats catalans.

L'exposició que organitza el MNAC és un recull precisament de bona part del material que Domènech i Montaner va elaborar a partir de la seva recerca sobre el terreny d'esglésies i monestirs romànics, fins llavors gairebé desconeguts. A ell devem, el descobriment de la importància de les esglésies de la Vall de Boí o les de la vall d'Aneu, amb les seves valuoses pintures murals, les quals ja fa anys que es troben custodiades al museu. El treball de l'arquitecte i historiador modernista, per tant, en alguns casos es va convertir en el primer testimoni escrit o gràfic de conjunts i peces que posteriorment s'han considerat

cabdals per entendre la formació de l'art romànic i el pes de l'Església en la formació de Catalunya.

Les seves recerques de camp, a més —que havien de ser la base per a una monografia que no va arribar a elaborar— servien a Domènech i Montaner com a inspiració per a la seva creació. Així el visitant podrà comprovar com el disseny de les grans làmpades de la sala principal del Palau de la Música s'inspira clarament en les corones votives que apareixen representades a les pintures de l'església de Sant Pere del Burgal. Aquest diàleg fructífer i sovint sorprenent entre romànic i modernisme és un altre dels al·licients que el visitant pot trobar a l'exposició. Però sobretot *Domènech i Montaner i la descoberta del romànic* és una mostra excel·lent per copsar tot un estudi arquitectònic que no es limitava a projectar edificis sinó que a la seva manera pretenia construir de nou tot un país.

Eduard Brufau

Sant Climent de Taüll l'any 1904.

Consultable la documentació dels arxius vaticans de l'època d'entreguerres

VATICÀ.— El papa Benet XVI ha ordenat que per primer cop sigui consultable per als historiadors la documentació conservada als Arxius Vaticans, inclòs l'Arxiu Secret, sobre el pontificat de Pius XI (1922-1939). Aquest període va ser especialment convuls perquè se situa entre les dues guerres mundials, engloba la guerra civil espanyola i va veure créixer per tot Europa moviments totalitaris com el comunisme, el feixisme i finalment el nazisme.

L'anunci de l'obertura d'aquesta documentació, per tant, havia estat llargament esperada per molts estudiosos, que ara podran saber amb més detall com va reaccionar aquest Pontífex davant la complicada i violenta situació política de l'època. Així, s'aclarirà la relació entre l'Església i el feixisme de Benito Mussolini, moviment que Pius XI va qualificar de «doctrina totalitària» i «autèntica estatolatria». També es podrà analitzar millor l'actitud del Pontífex davant la pujada d'Adolf Hitler al poder a Alemanya i el seu terrible ideari racista, que el Papa va denunciar afirmant que «tots som semites». També es podrà estudiar millor la reacció de l'Església davant el triomf definitiu del comunisme a l'antiga Rússia, ideologia que Pius XI va condemnar per «intrínsecament perversa». Altres episodis històrics que amb tota seguretat atrauran l'atenció dels historiadors són la persecució religiosa a Mèxic i la guerra civil espanyola. (Zenit)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

L'argan

S'extrau oli d'infinat de productes. Del cacauet, del lli, de la soja, del cotó, del gira-sol i, per descomptat, del nostre millor arbre, l'olivera.

Avui tinc a les meves mans una ampolla d'oli d'argan. Aquí encara és poc vist, però a França molts cuiners el tenen com si fos una veritable relíquia. Aquest oli s'extreu dels glans d'un arbre de les zones d'Agadir i Essaouira, al Marroc i és considerat per molts cuiners com de gran valor gastronòmic.

Però té una petita pega: la del preu. 35 euros el litre d'oli és, des del meu punt de vista, una exageració.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Música sacra al Desert de les Palmes

BENICÀSSIM.— Entre l'1 i el 6 de juliol es va celebrar al monestir del Desert de les Palmes el VII Cicle de Música Sacra, enguany sota el lema «La santa muntanya». El públic va poder disfrutar amb la qualitat de les interpretacions de la Coral Cantiga, el Cor de Noies de l'Orfeó Català, el Cor de la Generalitat Valenciana, les Veus de Cambra de Vila-real, el grup de percussió Kimbala de Castelló i l'Ensemble Amarilis. Va inaugurar i cloure el cicle el músic valencià Llorenç Barber, que va fer servir com a instruments les campanes noves instal·lades enguany al monestir. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Domènec de la Calzada

Espanya
CORREOS
0,52€

150 años

INGENIERÍA TÉCNICA DE OBRAS PÚBLICAS

Sant Domènec de la Calzada (Vitòria?, segle XI - La Calzada, Rioja 1109) va ser un pastor d'ofici que es va convertir en ermità i posteriorment fou consagrat prevere. Després de diversos viatges es va establir a la zona de La Bureba i La Rioja, on va construir un hospital i una calçada per als pelegrins que anaven a Compostel·la. Per aquesta raó és patró de l'enginyeria tècnica d'obres públiques. L'any 2004

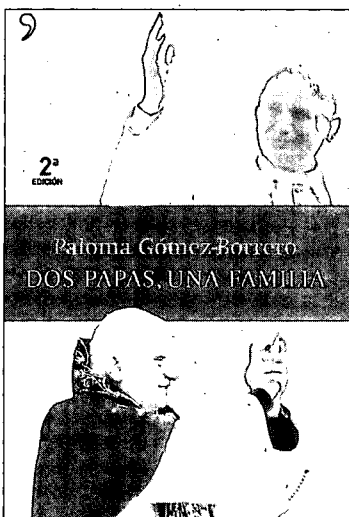
Espanya va dedicar un segell a aquest sant, la festa del qual se celebra el 12 de maig.

Llibres

La base de la societat

El pontificat de Joan Pau II es va caracteritzar pels múltiples viatges que va fer i per la seva especial preocupació per preservar i emfatitzar el sentit de la família com a base d'estabilitat de la societat. Molts dels seus escrits van ser supervisats per qui seria el seu successor a la càtedra de Pere, el cardenal Ratzinger, actual Benet XVI. Aquest llibre, escrit per la periodista Paloma Gómez-Borrero, fa una semblança de les similituds en el pensament dels dos Papes sobre la família. (C.C.)

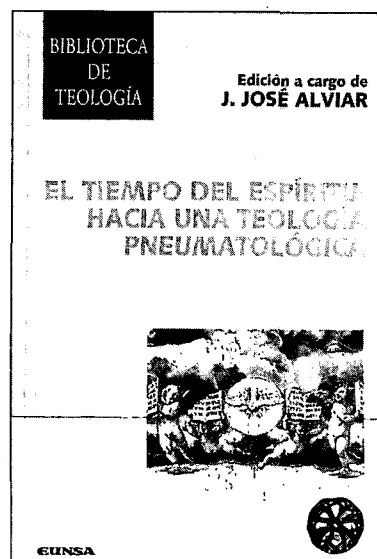
Paloma Gómez-Borrero, *Dos Papas, una familia*. Ediciones Temas de Hoy, Madrid 2006, 191 pàg.

Estudi sobre la pneumatologia

L'Esperit Sant és part integrant del misteri del Déu viu professat pels cristians i gran protagonista de la història de la salvació. La «consciència pneumatològica» impregna la revelació bíblica, la litúrgia cristiana i la teologia patristica. Nou professors de teologia de la Universitat de Navarra analitzen la revaloració de la «consciència pneumatològica» en les darreres dècades i les repercussions en camps significatius de la reflexió teològica. (C.C.)

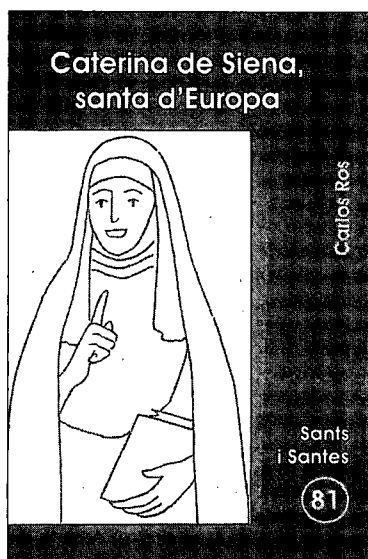
AA.DD., *El tiempo del Espíritu: hacia una teología pneumatológica*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Biblioteca de Teología, Barañáin 2006, 234 pàg.

Gaudir del present

El benedictí i teòleg Anselm Grün ens ensenya en aquest volum que el camí cap a la felicitat plena és un viarany d'alegria i sinceritat i que tots els éssers humans poden transitar-hi. Aquesta obra se centra en l'alegria de viure des de la profunditat del propi cor. L'autor assenyalava que l'alegria de viure és una cosa que, com a adults, podem aprendre i practicar novament; la clau rau a viure amb tots els sentits i a gaudir del present. Un secret a l'abast de tothom. (C.C.)

Anselm Grün, *El pequeño libro de la alegría*. Editorial Verbo Divino, Col·lecció Surcos, Estella 2006, 167 pàg.

Una dona excepcional

Santa Caterina, que va pertànyer a l'orde tercer de les dominiques, és una de les místiques més grans de la història de l'Església. Dona de fe, amb una personalitat forta, adoctrinava amb el seus consells savis. Va consagrar totes les energies a favor de l'Església, desenvolupava una activitat apostòlica intensa, i va aconseguir que el Papa tornés d'Avinyó a Roma. Joan Pau II la va proclamar el 1999 copatrona d'Europa, juntament amb santa Brígida de Suècia i santa Teresa Benedicta de la Creu. (C.C.)

Carlos Ros, *Caterina de Siena, santa d'Europa*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Santa i Santes, Barcelona 2005, 24 pàg.

Barcelona sense barreres

Aquesta guia turística està pensada per a totes aquelles persones que algun cop s'han trobat amb problemes per moure's per la ciutat de Barcelona: els qui es desplacen en cadira de rodes, ancians, pares i mares amb cotxets, etc. Els autors han fet una selecció dels llocs que poden visitar sense problemes les persones que tenen dificultat de mobilitat o comunicació. El llibre, que està dividit en set zones, compta amb nombroses dades pràctiques. (C.C.)

Enrique Rovira-Beleta i Ana Folch, *Guia de la Barcelona accessible*. Viena Edicions, Barcelona 2006, 158 pàg.

Crema d'albergínies amb gambes

INGREDIENTS:

oli, mantega
1 ceba, 1 porro petit
3 albergínies
gambes pelades
all, farina
3/4 l de brou de verdures
1 got de crema de llet
4 formatgets, sal i pebre

PREPARACIÓ:

Fregirem la ceba petita picada, la part blanca del porro i les tres albergínies amb una mica d'oli i mantega. Passats cinc minuts, hi afegirem vuit cullerades de gambes pelades. Hi incorporarem quatre grans d'all picats i després una cullerada de farina barrejada amb una mica de mantega. Amb cinc minuts més n'hi haurà prou per a la farina. Afegirem el brou de verdures ja colat juntament amb un got de crema de llet i els quatre formatgets. Deixarem bullir tot el conjunt uns vuit minuts. Ho rectificarem de sal i pebre i ja ho podrem passar per la batidora i per un colador fi.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Lleis per a l'educació

Aquesta publicació conté una anàlisi àmplia i crítica del contingut de la LOE (Llei Orgànica d'Educació) i de la nova redacció de la LODE (Llei Orgànica reguladora del Dret a l'Educació) del 1985, amb la finalitat d'ajudar a descobrir les virtuts i els defectes del marc legal que, a partir d'ara, regularà el sistema educatiu. L'autor és el P. Francesc Riu, secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya des del 1977 fins al 2005. (C.C.)

Francesc Riu Rovira de Villar, *LOE: desafío y oportunidad*. Editorial Edebé, Barcelona 2006, 478 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Educar, avui?

És un text relativament breu. Gairebé com ho pot ser un «exabrupte». Per això el titula el catedràtic d'institut Ricardo Moreno, «pamflet».

Es nota que tot això està escrit amb serenitat, però amb una bona dosi d'adrenalina. Una indignació que el fa ser clar, ràpid, concís, i sense embuts quan exposa el seu pensament; amb el qual, sens dubte, la majoria d'educadors d'avui estaran d'acord.

Perquè Ricardo Moreno es col·loca en la realitat, davant de la problemàtica que ens aclapara quan constatem el que passa a una joventut que avança cap a la vida, com va avançant en anys, i es troba total-

Ricardo MORENO CASTILLO

Pamflet antipedagógico

Lector, Barcelona 2006, 157 pàg.

ment desarmada. I debilitada... Una joventut que no té, en la major part, fonaments per anar transformant la seva manera de ser instintiva en alguna cosa més que en una incògnita sense que se n'adoni.

És evident que hi ha una sèrie d'elements que són essencials per arribar a adquirir una bona formació de l'educand. I n'és un, gairebé com el fonament de tot

el que vindrà després, la memòria... Però es mentsyprea per part d'uns sistemes, que la creuen entorpidora i innecessària... Com es pot fonamentar una cultura que descobreix el passat, o que ignora els principis bàsics que l'ajuden al seu desenvolupament? Per què parla de la motivació, sense col·locar-la en el seu lloc en l'escala de valors que li pertoca? Per què s'abusa de la fal·làcia de la igualtat d'oportunitats, i resulta que hi ha qui pot més, naturalment?... Per què es creu que la bona educació és hipocresia, i els adolescents se la posen per barret, sense sentit del respecte ni de la jerarquia? Com es formen professors i educadors perquè s'enfrontin amb una tasca tan seriosa, sense que es rendeixin davant del cúmul de

difficultats i impossibilitats que es van col·locant a través del seu itinerari? Ricardo Moreno és breu, certament, però cada línia seva és una banderilla que se'n clava al tors, i a la memòria, i és d'una claredat de vegades tan acusadora, que ens deixa sense respiració. I no exagero. Qui hagi exercit d'educador, sobretot en aquests darrers temps, ens donarà la raó.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

El món de la sardana a la Festcat de Llivia

En el marc de la Festcat, l'Escola Catalana de Cultura Popular, del 9 al 16 de juliol del 2006 celebra a Llivia el novè Campus de Cultura Popular amb una àmplia proposta de formació dels àmbits temàtics més diversos, a més d'espais específics dedicats al debat, a l'anàlisi i a la reflexió sobre la realitat del món de la festa i la cultura popular, avui, a Catalunya. Enguany el programa de l'Escola d'Estiu inclou un seminari en forma de debat en profunditat, al llarg dels dies 13, 14 i 15 de juliol, sobre el món de la sardana. Té com a objectiu contrastar idees, elaborar propostes i adoptar conclusions vàlides sobre el present i el futur de la nostra dansa.

Es tracta d'una activitat organitzada pel Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana de la Generalitat, coordinada per la Federació Sardanista de Catalunya, i que compta amb la participació de diferents ponents que aportaran punts de vista sobre aspectes i problemàtiques variades que afecten el món de la sardana als nostres dies: l'evolució i les noves tendències socioculturals, la coordinació d'activitats, l'assaig de dinàmiques pròpies de la gent jove en les organitzacions sardanistes o com millorar l'interès mediàtic per la sardana. S'anuncia, entre altres, la participació del conegut estudiós Lluís Subirana i la pedagoga Maria Àguila.

Josep Llobet actualitza la biografia de Montserrat Pujolar

Emmarcat en el programa d'actes de l'Aplec de la Sardana de Ripoll que es desenvolupa entre el 14 i el 16 de juliol, cal destacar la presentació del segon volum de l'obra de Montserrat Pujolar, *un destí musical*, de Josep Llobet.

Es tracta d'una actualització del treball biogràfic de la compositora ripollenca Montserrat Pujolar, editat l'any 1999, obra del manresà Josep Llobet. La composició de quatre noves sardanes i la dedicatòria de diferents homenatges són alguns dels aspectes recollits en aquesta nova publicació que serà presentada a la Sala Eudald Pradell de l'Ajuntament de Ripoll, el dia 15 de juliol. Aquest segon volum biogràfic de la compositora ripollenca inclou també una selecció nodrida d'imatges, obra del mateix autor del text.

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- ☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

✓ AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

✓ BENICARLÓ

Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ CABRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ CADAQUÈS

Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 19.00 h.

✓ CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ CALELLA DE PALA FRUGELL

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h,
12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del
Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ DELTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 12.00 h,
20.30 h.

✓ ESTARTÍ, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ HOSPITALET DE L'INFANT, L'

Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANÇÀ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ LLAFRANC

Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h,
Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natzeret
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ MASNOU, EL

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ PALA FRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ PALAMÓS

Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,

11.00 h, 20.00 h.

Parròquia de Santa Eugènia

V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoltes) 20.30 h.

✓ PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ PREMIÀ DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ ROSES

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ SALOU

Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ SANT ANDREU DE LLAVANERES

Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria
Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ SANT GENÍS DE

PALAFOLLS
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ SANT POL DE MAR

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30

✓ TORROELLA DE MONTGRÍ

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ VENDRELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ VILANOVA I LA GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ VILASSAR DE MAR

Parròquia de Sant Joan
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.

✓ VINARÓS

Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació de l'Orfeó de Santa Coloma de Queralt (Conca de Barberà), dirigit per Frederic Prat.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Des del carrer

Fa quatre anys que Cecilia Maracci treballa al Txad. Ella és Franciscana Alcantarina i una cirurgiana fantàstica. Desenvolupa la seva tasca en una parròquia de la diòcesi de Doba, en un centre salut i està plenament compromesa en la Pastoral de la Salut. Cecilia es dedica de manera especial a la dona, sobretot a tot el que fa referència a la recuperació de la seva dignitat, a la defensa dels seus drets i a la presa de consciència de la seva responsabilitat en la societat txadiana.

Cecilia Maracci, Franciscana Alcantarina, és metgessa cirurgiana

«Quan eduques una dona, eduques una família»

—Com es treballa en la Pastoral de la Salut?

—L'Església no és indiferent als problemes que viu el Txad, no pot oblidar la dignitat de l'home. Per això, a la Pastoral de la Salut treballem en diferents camps. Dediquem molts esforços perquè la gent conegui els seus drets. No pot ser que la gent consideri normal que la meitat dels nens morin abans dels 5 anys. L'índex de mortalitat infantil és altíssim. També és alta la mortalitat materna en el part o després de donar a llum. Treballem molt en els drets de la dona, que només és considerada com una màquina de fer fills i és valorada en la mesura en què té fills. Es tracta que elles prenguin consciència que aquesta situació no és normal, que elles poden fer-hi alguna cosa.

—Quins projectes desenvolupen?

—Mirem de conscienciar sobre les cures, la prevenció, la higiene... Suplim un espai que és responsabilitat de l'Estat, perquè les úniques estructures sanitàries que funcionen són les de l'Església, catòlica o protestant, perquè l'Estat té un gran dèficit i ofereix un servei inadequat i insuficient. Hi manquen mitjans i hi ha molta corrupció. També treballem la formació del personal local perquè els projectes siguin sostenibles en el temps. El gran repte és no crear dependències. Per això mirem de formar el personal lo-

cal, formar-lo tècnicament i amb una ètica professional, no per guanyar diners, sinó per ajudar la gent; que tinguin respecte pel malalt i per la vida, que descobreixin i valorin la persona humana.

—La sida també deu ser una de les principals preocupacions...

—El descobriment del petroli ens ha portat alcoholisme, corrupció, prostitució, sida... Es pot parlar d'epidèmia, i els retrovirals estan a un preu molt alt, massa per a un salari mitjà, i només es troben a la capital. A més, els centres hospitalaris estan lluny d'on viu la gent. A la diòcesi tenim un hospital que cobreix bona part de l'atenció al sud, perquè algun hospital de l'Estat no funciona i un altre està en vaga perquè no s'han pagat els salaris. Nosaltres només disposem d'un cirurgià i no n'hi ha prou. Arreu de l'Estat falten metges i infermeres, tot i que hi ha cursos accelerats de dos anys per preparar-los. En general, però, és un desastre i també manquen medicaments. Nosaltres, com a Església, procurem donar una certa continuïtat.

—La dona, com viu aquest panorama?

—Amb força dificultat. Cal fer molta tasca de conscienciació perquè la dona està abocada al fatalisme. Considera normal el fet de ser inferior o que només es dediqui a tenir fills. Treballem perquè prenguin consciència de la

seva dignitat, de la seva responsabilitat, perquè quan eduques una dona, eduques una família. L'escolarització de la dona és baixíssima i cal educar-les en la higiene, en la nutrició; controlar que s'alimentin de manera sana, que els nens prenguin les proteïnes necessàries; fer un seguiment de la lactància... al nostre centre de salut formem llevadores perquè molts parts es produeixen als pobles, sense condicions d'higiene... Els pobles estan molt lluny del centre hospitalari, a 25 o 30 quilòmetres, i quan arriben aquí molts cops ja no podem fer res per elles. Per això formem dones que, alhora, en formen d'altres, és a dir, són animadores d'altres dones. La formació d'aquestes persones és molt important, perquè no només es redueix a la higiene, també ens preocupem de l'economia domèstica, del petit comerç, de l'educació dels fills...

—Quin futur es planteja la Pastoral de la Salut?

—Tenim diferents projectes al cap relacionats amb la sida i ens agradaria ampliar el centre, tenir més personal, més mitjans... pensem que per un temps haurem de suplir les deficiències de l'Estat amb personal i infraestructures. Abans que res, volem donar qualitat, amb personal local format, que garanteixi el futur.

Rosa María Jané Chueca

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Un aniversari que convida a la reflexió

He participat, aquest cap de setmana en una de les taules rodones de l'Escola d'Estiu d'Unió Democràtica de Catalunya, a Platja d'Aro. Era una convocatòria especial: s'hi celebrava el 75è aniversari de la fundació d'aquell partit. No són gaires —potser no arriben a cinc— els actuals partits polítics de l'Estat espanyol que poden lluir una edat tan avançada... Val la pena de reflexionar uns moments en aquesta efemèride: conté lliçons que ens arriben del passat i que resulten suggestives de cara al futur. Més enllà de les petites estratègies de partit, conjunturals i versàtils —la política en minúscula— una singladura tan llarga i accidentada conté experiències que interessin al conjunt del país.

El naixement d'Unió té lloc en el context de la democràcia republicana i el protagonitzen homes i dones de confessió explícitament catòlica. Volen orientar la seva acció —diu el manifest fundacional— vers els principis cristians, nets d'impureses estranyes i lliures de

dogmatismes i de pretensions de monopoli. Això li confereix un tret molt específic: a diferència d'altres iniciatives polítiques que s'adrecen a un determinat sector d'opinió real, Unió aspira a crear un espai fins aleshores inexistent. En els esquemes de l'època, rígids i conformats, la defensa de la democràcia, la de la justícia social i de la solidaritat, la de Catalunya, la de la plena llibertat religiosa... quedaven repartits en programes que es contraposaven amb una duresa extrema que, a la fi, esdevindria violència. El nou partit hauria d'avançar contra corrent: així, al seu líder més representatiu, Carrasco i Formiguera, l'asfíxia política acabaria foragitant-lo d'una banda... i seria ignominiosament executat a l'altra. Però el temps no ha tret validesa a la vella aspiració d'Unió. Els catòlics d'avui, sobretot, no hauríem de desoir la seva lliçó. No es poden intercanviar avantatges religiosos per renúncies al conjunt indivisible dels drets humans de les persones i dels pobles.

Una altra opció històrica d'Unió Democràtica va ser la d'integrar-se en la democràcia cristiana internacional, però sense convertir-se en partit confessional. Amb aquesta actitud matisada, la incipient Unió no només optava per un model plenament laical de democràcia cristiana. Assenyalava també un tret important del compromís polític del laic cristià, sigui quin sigui el partit en el qual militi. Hi ha, en efecte, uns continguts fonamentals del missatge de Jesucrist i de l'Església que, assumits vitalment pel cristià, arriben a la societat a través del seu testimoni i de la seva acció. No es tracta —com alguna versió massa simplificada insinua avui— d'una mera tasca de difusió de consignes eclesials, sinó d'una presència administrada des de la pròpia responsabilitat. I, encara, amb capacitat d'incidència també a l'interior de la comunitat eclesial, la qual necessita poder comptar amb l'experiència dels cristians compromesos.

Ara mateix

Rauxa

Som rics

En la nostra societat tenim un costum pintoresc: a l'hora de valorar la pròpia situació econòmica i material sempre ens acabem comparant amb els que són molt més rics i posseeixen tot un reguitzell de luxes. Com a resultat d'això, lògicament, la nostra condició econòmica ens sembla injusta, fins i tot precària, i ens lamentem de no tenir el nivell de vida que tan envegem. D'aquesta manera, és clar, no ens podem considerar mai rics. Però això no és més que una gran fal·làcia, perquè qui més qui menys tothom té com a mínim un cotxe, una casa en propietat, moltes vegades una segona residència, i el nostre principal problema és on anar de vacances.

En lloc de comparar-nos contínuament amb els que estan molt per damunt nostre i complaure'ns en el victimisme, val més que fem l'esforç de mirar cap avall, cap als que realment no tenen res. Llavors fàcilment ens adonarem que, de pobres, no en som gens i que no tenim dret a queixar-nos. La majoria de nosaltres no només tenim les necessitats mínimes cobertes, sinó que ens podem permetre el luxe de malgastar. No ens enganyem: som rics, sobretot mirat des d'una patera o des de l'altra banda de la filferrada de Ceuta i Melilla.

Eduard Brufau